

ת"פ 687/08/12 - מדינת ישראל נגד אחמד עוידה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 687-08-12 מדינת ישראל נ' עוידה

לפני כב' השופט משה יועד הכהן

מדינת ישראל המאשימה:

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד יובל קדר

נגד

אחמד עוידה

הנאשם:

ע"י ב"כ עו"ד דוד ברהום

נימוקי הכרעת הדין

ביום 27.5.14 הודעתי על זיכוי של הנאשם מחמת הספק מעבירה בה הואשם בתיק זה. להלן נימוקי הכרעת הדין:

כתב האישום

1. נגד הנאשם אחמד עוידה (להלן: "**הנאשם**"), הוגש כתב אישום ביום 1.8.2012. לאחר הערת בית המשפט בהחלטה מיום 11.11.2012, הגישה המאשימה ביום 18.11.2012 כתב אישום מתוקן, על דרך של הוספת מועד ביצוע העבירה (להלן: "**כתב האישום**"). כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של הצתה, לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. ביום 7.3.2013 הותרתי תיקון נוסף של כתב האישום, על דרך של הוספת עד תביעה אהרון לוי, ממז"פ מטא"ר.
3. בכתב האישום נטען, כי בן דודו של הנאשם, ג'יהאד עוידה (להלן: "**ג'יהאד**"), היה מאורס לבת משפחת עליאן (להלן: "**דוניה**") אך אירוסיהם בוטלו. למשפחת עליאן מספרה, המצויה ברחוב דב יוסף בירושלים (להלן: "**המספרה**").
4. נטען, כי ביום 30.6.2012, סמוך לשעה 01:00, הגיע הנאשם יחד עם שלושה אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן ביחד: "**החבורה**"), ברכב מסוג פולקסווגן גולף בצבע כסף (להלן: "**הרכב**"), אל קרבת בית משפחת עליאן בשכונת גונן ג' בירושלים (להלן: "**הבית**").

5. יושבי הבית ואורחיו, אשר חגגו במקום מסיבת יום הולדת, הבחינו בחבורה כשהם שיכורים, וחוסמים באמצעות הרכב את אחד הרכבים שנהגו ביקש לצאת מחניית הבית. הנאשם יצא מן הרכב ויחד עם חברי החבורה האחרים פנו אל נהג הרכב, סלאח מחאג'נה (להלן: "מחאג'נה"), ואל אחרים בקללות וצעקות.

6. בשלב שאינו ידוע במדויק למאשימה, גמלה בלבם של הנאשם וחברי החבורה האחרים ההחלטה להצית את המספרה. זמן קצר לאחר מכן, עזבה החבורה את הבית והגיעה לרחוב איחוד הכפר המצוי בכניסה לבית צפאפא מרחוב דב יוסף. הנאשם יצא מהרכב והלך בשביל צדדי המוביל למספרה. הנאשם שב לרכב, התיישב בכיסא ליד הנהג והחליף עם אחד מחברי החבורה את חולצתו וקיבל ממנו חולצה לבנה וכובע לבן. אחר כך נסעה החבורה מהמקום.

7. זמן קצר לאחר מכן, מעט לפני השעה 01:52, הגיעו חברי החוליה לרחוב דב יוסף והחנו את הרכב סמוך לכניסה למספרה. הנאשם ירד מן הרכב, קרב למספרה והצית את המספרה באמצעות 2 בקבוקי פלסטיק המכילים חומר דליק. הנאשם שב לרכב, והחבורה נמלטה מהמקום.

8. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אחזה אש בכניסה למספרה, ונגרם לה נזק רב. תושבי המקום כיבו את השרפה. נטען, כי במעשיו המתוארים, שילח הנאשם אש במזיד, בדבר לא לו.

התשובה לאישום

9. הנאשם בתשובתו לאישום שנמסרה מפי בא כוחו, עו"ד דוד ברהום, ביום 11.11.2012, כפר בעבירה המיוחסת לו. לדבריו, הנאשם אינו חולק על הרישא של כתב האישום. עוד ביקש לציין כי, בעלת המספרה היא סוהא עליאן (להלן: "סוהא"), דודתה של דוניה. ב"כ הנאשם העיר, כי מכתב האישום עולה שקיים ניסיון של המאשימה להציג את האירוע המתואר הראשון, כמניע רקע, אך הדבר לא כתוב במפורש בכתב האישום. בנוסף לטענתו, גם לא רשום או עולה מן הראיות, שקיים סכסוך בין משפחת עווידה למשפחת עליאן. בנוסף, אין טענה בכתב האישום שג'יהאד, הדיח את הנאשם או היה שותפו של הנאשם, לביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום.

10. הנאשם הודה, כי במועד המצוין בכתב האישום, ביום 30.6.2012 סמוך לשעה 01:00, הגיע לרחוב אלכסנדריון בשכונת גונן. לדבריו, הגיע לשם במקרה ברכב המתואר בכתב האישום, עם אדם אחד, ולא עם שלושה. עוד לדבריו, ההגעה הייתה מקרית לחלוטין, אך היא יכולה להסביר לאחר מכן, איך שמו עלה ונקשר להמשך האירועים.

11. הנאשם כפר בעובדה שהיה שיכור, אך הודה שהתפתח ויכוח ברחוב, על רקע רצונו לבצע סיבוב פרסה ולצאת מן הרחוב. עוד כפר ביתר העובדות המצוינות בכתב האישום. הנאשם לא הכחיש את העובדה שהמספרה נשרפה, אך כפר בכך שהמקום הוצת.

12. ב"כ הנאשם ציין, כי לא קיים בנמצא דו"ח של מומחה, או מכבי אש, שהצביע שאכן הייתה הצתה. עוד לטענתו, קיימות עדויות בחומר הראיות, לכך שהיו תקלות חשמל בליל האירוע.

13. בתגובה נוספת של ב"כ הנאשם מיום 20.11.2012, לאחר שתוקן כתב האישום כאמור לעיל, ולאחר שכבר נמסרה תשובת הנאשם לכתב האישום, ביקש להוסיף, כי שעת ההצתה המתוארת כביכול בכתב האישום המתוקן, אינה נסמכת על פי הנראה על עדות ישירה, אלא על שעת מסירת הודעה למוקד 100, מצד גב' סוזי מסרי, שדיווחה למוקד על דברים שנמסרו לה מאלמונים, אודות קטטה שהייתה בצהריים, ועל אנשים שחזרו "לשמה" בכוונה לשרוף ג'יפים, והיו חמושים בסכינים. תיאורים שכלל אינם מופיעים בכתב האישום (הדגשות במקור).

הראיות במבט על

14. **מטעם המאשימה העידו:** רס"ר טל ג'ולי - שוטרת (להלן: "ג'ולי"), ישיבה מיום 7.3.2013 (עמ' 16-11 לפרוטוקול); רס"מ שחר יוסיפון - שוטר (להלן: "שחר"), ישיבה מיום 7.3.2013 (עמ' 26-16 לפרוטוקול); רס"ר אדם לקר - שוטר (להלן: "אדם"), ישיבה מיום 7.3.2013 (עמ' 33-26 לפרוטוקול); רס"ר יעקב בן יקר (ג'קי) - שוטר (להלן: "ג'קי"), ישיבה מיום 7.3.2013 (עמ' 37-33 לפרוטוקול) וכן, ישיבה מיום 5.1.2014 (עמ' 94-78 לפרוטוקול); מרים דזבסרוב - מכרה של הנאשם (להלן: "מרים"), ישיבה מיום 7.3.2013 (עמ' 42-37 לפרוטוקול); העד מחמוד ח'אדר - בן דודו של מחמוד ג'אבר (להלן: "ח'אדר"), ישיבה מיום 13.6.2013 (עמ' 62-49 לפרוטוקול); רשא ח'אדר (להלן: "רשא") - השכנה מהמרפסת שמעל המספרה, ישיבה מיום 31.10.2013 (עמ' 83-66 לפרוטוקול); מחמוד ג'אבר (להלן: "ג'אבר"), ישיבה מיום 31.10.2013 (עמ' 103-83 לפרוטוקול) וישיבה מיום 14.11.2013 (עמ' 68 ב'-76 לפרוטוקול); ח'אלד אללה דין - שוטר (להלן: "אללה דין"), ישיבה מיום 5.1.2014 (עמ' 73-70); פאיז חיר - שוטר (להלן: "פאיז"), ישיבה מיום 5.1.2014 (עמ' 98-73 לפרוטוקול); פנחס סרי לוי - שוטר (להלן: "פנחס"), ישיבה מיום 5.1.2014 (עמ' 98-94 לפרוטוקול); רס"מ איתן ישראלי - שוטר (להלן: "איתן"), ישיבה מיום 5.1.2014 (עמ' 108-99 לפרוטוקול); באשיר שעין - שוטר (להלן: "באשיר"), ישיבה מיום 5.1.2014 (עמ' 114-108 לפרוטוקול). מרדכי רגב - שוטר (להלן: "רגב"), ישיבה מיום 5.1.2014 (עמ' 143-119 לפרוטוקול).

15. **בנוסף, הוגשו מטעם המאשימה:** תקציר הודעת הנאשם במשטרה, מיום 22.7.2012 בשעה 14:14 (ת/1); דיסק חקירת הנאשם במשטרה מיום 22.7.2012 (ת/1א); תמלול חקירת הנאשם במשטרה מיום 22.7.2012 (ת/1ב); תקציר הודעת הנאשם במשטרה מיום 24.7.2012 בשעה 14:55 (ת/2); דיסק חקירת הנאשם במשטרה מיום 24.7.2012 (ת/2א); תמלול חקירת הנאשם במשטרה מיום

24.7.2012 (ת/ב2); דו"ח ביצוע עימות בין הנאשם לסלהב ממדוח (ת/3); דיסק תיעוד העימות בין הנאשם לסלהב ממדוח (ת/3א); תמלול העימות בין הנאשם לסלהב ממדוח מיום 25.7.2012 (ת/ב3); תקציר הודעת הנאשם במשטרה מיום 26.7.2012 בשעה 12:45 (ת/4); דו"ח ביקור בזירת עבירה/מב"ט מיום 30.6.2012 (ת/5); לוח צילומים של המספרה מיום 30.6.2012 (ת/6); דו"ח תפיסת מוצגים מיום 30.6.2012 (ת/7); טופס לוואי למוצגים מיום 30.6.2012 (ת/8); טופס לוואי למוצגים מיום 30.6.2012 (ת/9); קבלת מוצגים לבדיקה מיום 22.7.2012 (ת/10); תקציר הודעתה של דוניה עוידה במשטרה מיום 25.7.2012 בשעה 12:38 (ת/11); תקציר הודעתו של חסן עוידה במשטרה מיום 22.7.2012 בשעה 13:23 (ת/12); תקציר הודעתו של מוחמד ח'אדר במשטרה מיום 23.7.2012 בשעה 14:54 (ת/13); תקציר הודעתו של מוחמד ח'אדר במשטרה מיום 2.7.2012 בשעה 14:01 (ת/14); תקציר הודעתו של עאוני עליאן במשטרה מיום 23.7.2012 בשעה 13:40 (ת/15); תקציר הודעתו של עאוני עליאן במשטרה מיום 2.7.2012 בשעה 13:59 (ת/16); תקציר הודעתו של סאלח מחאג'נה במשטרה מיום 25.7.2012 בשעה 12:23 (ת/17); דו"ח מסדר זיהוי תצלומים שנערך למחמוד ג'אבר, מיום 30.6.2012 (ת/19); תמלול הקלטת מוקד 100 של תלונת המתלוננת סוזי מיום 30.6.2012 בשעה 01:52 (ת/20); מזכר של השוטרת טל ג'ולי מיום 24.7.2012 (ת/21); עץ משפחתי של סוזי מסרי מיום 23.7.2012, שהוכן על ידי השוטרת טל ג'ולי (ת/22); תקציר הודעתו של בסאם עוידה במשטרה מיום 23.7.2012 בשעה 12:12 (ת/23); מזכר של השוטר אדם לקר מיום 24.7.2012 (ת/24); מזכר של השוטרים אדם לקר ושחר יוסיפון מיום 24.7.2012 (ת/25); מזכר של השוטר אדם לקר מיום 24.7.2012 (ת/26); דו"ח ביצוע עימות של הנאשם עם מחמוד ג'אבר (נכתב בטעות מוחמד אחמד) מיום 26.7.2012 (ת/27); תקציר הודעתה של סוהא עליאן במשטרה מיום 2.7.2012 בשעה 12:44 (ת/28); תקציר הודעתה של סוהא עליאן במשטרה מיום 22.7.2012 בשעה 14:07 (ת/29); תקציר הודעתו של עבד עליאן במשטרה מיום 30.6.2012 בשעה 02:46 (ת/30); תקציר הודעתו של עבד עליאן במשטרה מיום 23.7.2012 בשעה 13:40 (ת/31); תקציר הודעתו של עבד עליאן במשטרה מיום 24.7.2012 בשעה 18:51 (ת/32); תקציר הודעתה של יובל דיין במשטרה מיום 23.7.2012 בשעה 13:27 (ת/33); חוות דעת מומחה אהרון לוי מיום 7.8.2012 (ת/34); שרטוט זירת השריפה מיום 13.6.2013 (ת/35); תקציר הודעתו של חמוד ג'אבר במשטרה מיום 24.7.2012 בשעה 15:05 כולל שרטוט האירוע (ת/36); תקציר הודעתו של מחמוד ג'אבר במשטרה מיום 26.7.2012 בשעה 10:52 (ת/37); מזכר של השוטר ישראלי איתן מיום 9.10.2013 בשעה 12:45 (ת/38).

16. **מטעם ההגנה העיד** הנאשם בעצמו, ישיבה מיום 5.1.2014 (עמ' 114-119 ועמ' 143-153 לפרוטוקול).

17. **בנוסף, הוגשו מטעם ההגנה:** דו"ח מסדר זיהוי תצלומים שנערך למחמוד ג'אבר, מיום 26.7.2012 בשעה 11:43 (נ/1); דו"ח מסדר זיהוי תצלומים שנערך למחמוד ג'אבר, מיום 26.7.2012 בשעה 10:31 (נ/2); דו"ח מסדר זיהוי תצלומים שנערך למחמוד ח'אדר, מיום 26.7.2012 בשעה 14:18 (נ/3); דו"ח מסדר זיהוי תצלומים שנערך למחמוד ח'אדר, מיום 29.7.2012 בשעה 15:28 (נ/4); דו"ח מסדר זיהוי תצלומים שנערך למחמוד ח'אדר, מיום 29.7.2012 בשעה 16:32 (נ/5); דו"ח חיפוש

תצלומים באלבום העבריינים שנערך למוחמד ח'אדר, מיום 2.7.201 בשעה 12:45 (נ/6); דו"ח חיפוש תצלומים באלבום העבריינים שנערך לרשא ח'אדר, מיום 2.7.2012 בשעה 12:47 (נ/7); דו"ח האזנה חלקי בין משפחת חסן מיום 25.7.2012 (נ/8); הודעתו של ג'יהאד עוידה במשטרה, מיום 24.7.2012 בשעה 13:30 (נ/9); הודעתו של ג'יהאד עוידה במשטרה, מיום 26.7.2012 בשעה 10:56 (נ/10); מזכר של ענת מלכה, מיום 26.4.2012 לגבי תמלול שיחת החשוד ג'יהאד עוידה עם החוקרים (נ/11); צו חיפוש בחנות לחומרי הבניין מיום 2.7.2012 של כב' השופטת מלכה אביב מבית משפט השלום בירושלים (נ/12); בקשה להוצאת צו חיפוש מיום 2.7.2012 לבית משפט השלום (נ/12א); מזכר של השוטר אסף דהן מיום 2.7.2012 (נ/13); מזכר של השוטר מרדכי רגב מיום 2.7.2012 (נ/14); מזכר של השוטר רוני אוחיון מיום 25.7.2012 (נ/15); מזכר של השוטר רוני אוחיון מיום 25.7.2014 (נ/16); מזכר של השוטרת ג'ולי טל מיום 24.7.2012 (נ/17); מזכר של השוטר שחר יוסיפון מיום 26.7.2012 (נ/18); דיסק שמע של תלונת המתלוננת סוזי מסרי למוקד 100 מיום 13.6.2013 (נ/19); מזכר של השוטר אסף דהן מיום 9.7.2012 (נ/20); הודעתו של מחמוד ח'אדר במשטרה מיום 26.7.2012 בשעה 11:59 (נ/21); תמלול חקירתו של הנאשם מיום 9.12.2012 (נ/22).

תמצית סיכומי המאשימה

18. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, בהתאם למסכת הראיות שהוכחה ומספיקה לצורך הרשעה לדבריו, והיא:

רכב ובו ארבעה אנשים, שבין יושביו למשפחת עליאן התרחש עימות כלשהו, בו נכח גם הנאשם. לאחר מכן, רכב מאותו סוג וצבע, שלשיטת המאשימה מדובר באותו רכב, עם ארבעה אנשים בתוכו, מגיע בשעת לילה מאוחרת ליד המספרה שהוצתה. לבסוף, הנאשם מזוהה במקום ההצתה, והרכב בורח מיד לאחר ההצתה.

19. ב"כ המאשימה טען, כי הנאשם ביקש להרחיק עצמו בן האירוע. תחילה, הקטין את האירוע הראשון וטען שהיה שם עם אדם אחד בלבד. לאחר מכן, הכחיש את נוכחותו ליד המספרה.

20. ב"כ המאשימה הוסיף ופרט את שלבי האירוע ואת הבסיס להרשעה בתיק:

בשלב הראשון, הרקע למעשה, המניע, כפי שתואר בכתב האישום, הוא ביטול האירוסין בין חברו של הנאשם ג'יהאד, לדוניה, בת למשפחת עליאן. הנסיבות הלא נעימות והסיטואציה לדבריו, הם שהיוו בסיס למניע ובאו לידי ביטוי בהודעתה של סוהא, בהודעתו של עבד בעלה, בהודעה של דוניה ובהודעתו של חסן עוידה. כאשר, הנאשם לא חלק על רקע זה.

21. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי הנאשם חלק על הפרטים המופיעים בתחילת כתב האישום בלבד, ולא על עצם התקיימותם. לטענתו, הנאשם לא חלק על כך שהגיע ברכב כסוף השייך לחברו ממדוח (להלן: "**ממדוח**"), שהיה בבית משפחת עליאן בעימות עם בעל רכב מסוג מאזדה 3, ושלשיטת שניהם, הסתיים

בצורה מכובדת. אולם, הנאשם טוען שבאותו מעמד הוא היה עם אדם אחד נוסף בלבד, חברו וויסאם (להלן: "וויסאם"), ומכאן מכחיש את יתר עובדות כתב האישום. לטענתו, הנאשם טוען כי לאחר העימות המשיך עם וויסאם לבית חנינה, לקח את החבר למחסום, חזר הביתה וכלל לא הגיע למחסום, דבר שאינו נכון לטענת ב"כ המאשימה.

22. עוד לטענת ב"כ המאשימה, אל מול גרסת הנאשם עומדות מספר גרסאות. **הראשונה**, גרסתו של אעוני עליאן (להלן: "אעוני"), נער בן 14 שזיהה את הנאשם בדפדוף תמונות ובכינוי "בנץ", כזה שהיה מחוץ לבית משפחת עליאן ברכב גולף כסוף ועם שלושה אנשים אחרים, שהתנהגו כשיכורים ובצורה אגרסיבית, והתעמתו עם בחור בשם מחאג'נה בעל רכב מאזדה, שלטענתם חסם אותם. לדבריו, הנהג לבש חולצה לבנה, ואדם נוסף ברכב חבש כובע לבן. **השנייה**, גרסתו של מוחמד עליאן (להלן: "מוחמד"), קרוב משפחה, שתאר את הנאשם בקרבת בית משפחת עליאן, ברכב גולף וביחד עם שלושה אנשים נוספים, בעימות מול אחד האורחים ובקשר לחסימת רכב. כאשר הנאשם היה מחוץ לרכב, חבריו ניסו להכניסו ואחד מהם לבש חולצה לבנה.

23. **השלישית**, גרסתו של מחאג'נה, עימו התעמת הנאשם, שהעיד כי היו ארבעה אנשים ברכב הגולף, שאחד מהם התעמת עימו ואף התנצל בסוף (כשגם הנאשם הסכים כי העימות הסתיים בצורה מכובדת). **הרביעית**, גרסתה של סוהא, בעלת המספרה המתגוררת בבית משפחת עליאן, שהעידה כי הנהג היה עם כובע לבן.

24. לטענת ב"כ המאשימה, שלוש מתוך ארבע הגרסאות שהודעותיהם הוגשו בהסכמה, ציינו שהנאשם היה בזירת האירוע עם עוד שלושה אנשים, ולא עם אחד כפי שטען הנאשם לכל אורך הדרך, ומבלי שהצליח ליישב את הסתירה. לטענת ב"כ המאשימה, גרסה זו של הנאשם, מטרתה לחפות על שני חשודים הקשורים יותר לאירוע שהם, בעל הרכב - ממדוח וג'יהאד, שהוא צד לסכסוך.

25. עוד לטענת ב"כ המאשימה, הנאשם לא הצליח ליישב את הסתירה בין גרסתו שלו, לבין גרסת בעל הרכב, ממדוח. לגרסת הנאשם, הוא לקח את הרכב מחברו ממדוח והחזיר לו אותו. אולם, בעימות בין השניים, טען ממדוח שהנאשם אולי לקח את הרכב ללא רשותו, והנאשם טען שהחזיר את הרכב לאימו של ממדוח. לבסוף, נותר פער אודות הדרך בה לקח את הרכב. בנוסף, הנאשם לא הביא עד הגנה בדמות חברו וויסאם, על מנת להוכיח, כי בילה עימו בבית חנינה באירוע הראשון והיה עימו בלבד ברכב, ואחר כך הקפיץ אותו למחסום.

26. **בשלב השני**, השלב של ההגעה בסמוך לבית משפחת עליאן. בשלב זה לטענת ב"כ המאשימה, העד המרכזי הוא מחמוד ג'אבר (להלן: "ג'אבר"). אשר תמצית הודעתו של מחמוד במשטרה, היא כדלהלן: ג'אבר העיד כי היה ברכבו סמוך לשעה 2 לפנות בוקר, עם בן דודו ח'אדר, והבחין ברכב גולף כסוף שעשה מספר סיבובים באזור, ועמד ליד רכבו. ברכב היו ארבעה אנשים שנראו שיכורים, והנהג והנוסע שליידו החליפו מקומות, כשזה שלייד הנהג חבש קסקט לבן, השניים החליפו ביניהם חולצות, והנהג מסר

את כובעו לנוסע. לדברי ג'אבר, הארבעה נסעו כשלושה מטרים לכיוון המספרה, הנהג הלך בשביל של המספרה וחזר לרכב, ונסעו לכיוון גילה. לטענת ג'אבר הוא ראה את פניו של אותו נהג, ויכול לזהותו. כאשר, כחלוף עשר דקות, ג'אבר שמע קול של פיצוץ, הוא ירד דרך שביל המספרה, ראה את בן דודו ח'אדר רודף אחריהם, והרכב נסע לכיוון צומת פת. ג'אבר עזר לכבות את האש, והמשטרה הגיעה.

27. בנוסף לטענת ב"כ המאשימה, אותו ג'אבר, יומיים לאחר מכן, זיהה את הנאשם במסדר זיהוי תמונות, כאדם שישב ליד הנהג, היה עם פנים רזות וכובע לבן (לאחר שהחליפו את המקומות), וירד לכיוון שביל המספרה. בנוסף, בעימות בין ג'אבר לנאשם, טען ג'אבר כי אינו מכיר את הנאשם היכרות קודמת, והפעם הראשונה שראה אותו הייתה באירוע השריפה, כשהיה ברכב גולף אפור עם אנשים נוספים, שהחליפו ביניהם חולצות, נתנו לנאשם כובע, והוא שירד לשביל של המספרה.

28. ב"כ המאשימה ביקש להעדיף את אמרתו של ג'אבר במשטרה, על פני עדותו בבית המשפט, בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"). לטענת ב"כ המאשימה, היה קושי רב לאתר את ג'אבר, ואף היה צורך להביאו אזוק לעדותו. זאת ועוד, בעדותו, ניסה ג'אבר להרחיק עצמו מהאירוע, ושלא לספר את גרסתו, ואף שהעיד כי אינו מפחד מהנאשם, במועד הדיון הוא חיכה עד שהנאשם יצא מבית המשפט בטרם יצא מהאולם. בנוסף טען ב"כ המאשימה, כי לדבריו של ג'אבר, גרסתו הראשונה היא תוצר של מזימת המשטרה ואיומי השוטרים, לשתול בפיו את הסיפור. עוד לדבריו, לפני מסדר הזיהוי, הציגו לו השוטרים תעודת זהות של הנאשם, מה שלכאורה, זיהה את הזיהוי. לבקשת ב"כ המאשימה, יש לדחות גרסה זו של ג'אבר, מכל וכל.

29. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי הנאשם כלל לא היה מוקד החקירה של המשטרה, אלא ג'יהאד, חברו, שהוא גם המקור למניע - הארוס שאירוסיו בוטלו. בנוסף, גרסתו המאוחרת של ג'אבר הינה כבושה, וחששו מהנאשם, מסביר מדוע חזר בו מהפללתו. בנוסף, השוטרים שאף שימשו כמתורגמנים, שללו את טענותיו של ג'אבר, שבמועד מתן העדות אף היה אסיר. לטענתו, עובדה נוספת שאינה תומכת בגרסתו של ג'אבר כי הוצגה לו תמונת הנאשם, היא כי במסדר התמונות הראשון שנערך לו, כלל לא הוצג הנאשם, אלא ממדוח. רק במסדר הזיהוי השני, הוצג הנאשם.

30. לטענת ב"כ המאשימה, ההסבר בנוגע לזיהוי השגוי שביצע ג'אבר במסדר הזיהוי, נובע, בין היתר, מהעובדה שהנאשם ואותו אדם מאוד דומים. חשוב מכך לטענתו, השוטרים מיד לאחר מכן פעלו על פי הנהלים, גבו הודאה נוספת, וביקשו שיסביר מה עשה כל אחד מהאנשים שזיהה במסדר. באותו מעמד, ג'אבר בעצמו העיד בפניהם, כי הוא אינו בטוח לגבי הזיהוי שלו במסדר הראשון. מה גם, שבעימות בין ג'אבר לנאשם, הטיח ג'אבר בפני הנאשם כי הוא מזהה אותו במאה אחוזים.

31. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי בכל הנוגע להערכת מהימנותו של ג'אבר, בהקשר לסעיף 10א לפקודת הראיות, העד שיתף פעולה במשטרה, נתן הודאה ואף שב יומיים לאחר מכן והשתתף במסדר זיהוי, על אף שיכול היה להימלט מהמשטרה. בנוסף, ג'אבר מעולם לא טען בפני עורכי הדין, כי הודרך באיזשהו

אופן. עוד לטענתו, גרסתו של ג'אבר, משתלבת עם גרסת בן דודו ח'אדר שהיה עימו, ומבלי שהייתה אפשרות לשניים לתאם עדויות (כיוון שג'אבר כבר היה עצור): רכב גולף בצבע כסף, אדם רזה ולא גבוה שיצא ממנו עם כובע לבן, סמל נייק מבריק מברזל, תיאור הזירה, הגעת הרכב עם ארבעת האנשים בו, הסיבוב של הרכב, והחלפת המקומות ברכב בין הנהג וזה שלידו. כאשר, ההבדל היחיד בין גרסאותיהם, הוא כי ח'אדר לא תאר את ההליכה בשביל המוביל למספרה, אף כי שרטט אותו כשנתבקש לשרטט את הזירה. לכך ביקש להוסיף את העובדה, שהשוטרים הגיעו לחקור את ג'אבר, רק לאחר שח'אדר "הגדול", מסר את שמו בהודאתו ולא ידעו עליו קודם לכן.

32. ב"כ המאשימה טען, כי לעדותו של ג'אבר, יש להוסיף את מזכרו של רכז המודיעין איתן (ת/38), שתיעד מפגש אקראי בתחנת דלק עם ג'אבר טרם עדותו, בו טען ג'אבר כי הוא עתיד להגיד בבית המשפט כי החוקר באשיר הציג לו תמונה של הנאשם טרם מסדר הזיהוי, גרסה שתבוא לעולם לאחר מכן, ושכך הוא מתכוון להפיל את התיק. עוד תעד איתן, כי ג'אבר טען בפניו שהנאשם הציע לו סכום כסף כדי שלא יעיד נגדו, ואף הציע להיות חברו תמורת זאת. ב"כ המאשימה העיר, כי אינם מבקשים לייחס לנאשם עבירה נוספת, אך דברים אלו, עצם אמירתם והחשש הניכר מפניו, משמשים את הנדרש על פי סעיף 10א לפקודת הראיות, כאישוש ממקור חיצוני אחר לאימרה שלו.

33. בשלב של ההגעה למספרה, קיימת עדותו של בן הדוד של ג'אבר, ח'אדר, שמסר גרסה דומה, כי ראה את המתרחש כשישב מחוץ לבית עם ג'אבר: רכב כסוף ובו ארבעה אנשים, מישהו שירד מדלת הנהג, שם על עצמו מכנסיים לבנות וכובע לבן. זאת, אף שלא תאר את החלפת המקומות. לגרסתו, אותו נהג עלה לרכב, הרכב נסע בתוך בית צפאפא, חזר כעבור כעשרים דקות והוא אף התכוון לדבר איתם. אולם אז הרכב ביצע פניית פרסה, נסע, וכעבור כרבע שעה, כשהוא הלך לביתו הנמצא מרחק קצר משם, שמע זכוכיות, ראה את האש וירד מביתו למטה לאזור השריפה.

34. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי הנאשם שיקר לגבי גרסאותיו בחלקו הראשון של האירוע, בו היה עם שלושה אנשים נוספים ברכב, מאותו סוג, ואותו צבע. הנאשם הוא שזוהה בסופו של דבר, כמי שראו עם חולצה לבנה, מכנסיים לבנות וכובע לבן.

35. **בשלב השלישי**, טען ב"כ המאשימה, קיים קשר בין הנאשם להצתה. לטענתו, קיים השלב הראשון של האירוע בבית משפחת עליאן, כשהבחינו בנאשם ובאחרים ברכב הסמוך למספרה. לאחר מכן, הרכב נסע, וניתק קשר העין בין שני הצעירים שנמצאים ברכב. בין לבין, כמה דקות לפני השעה שתיים בלילה, התקשרה סוזי, והודיעה למשטרה שעתידה להתרחש הצתה במספרה, הקשורה לריב שהיה קודם ברחוב אלכסנדריון. לטענתו, לפי עדויותיהם של ג'אבר וח'אדר, עבר פרק זמן של כ-40-50 דקות מהשלב הראשון של הריב, ועד לביצוע ההצתה.

36. לטענתו, המאשימה סבורה כי לאור שעת האירוע, בין השעה אחת לשתיים בלילה, ההתרחשות של רכב הגולף הכסוף עם ארבעה אנשים בתוכו, כשהנאשם ביניהם, ומזוהה בשתי הזירות, קיימת אפשרות

קלושה, כי מדובר ברכב אחר שלאחר מכן מתרחק מהזירה. זאת, בנוסף לבקבוק הפלסטיק שנמצא בזירה עם בניזין, תוצאת מעבדת המז"פ התומכת בכך והמסקנה, שהתבצעה הצתה. זאת בנוסף, לעדותה של רשא שתיארה את קולות הזכוכית וראתה את האש. לטענתו, אכן קיים נזק, אף כי הוא דל באופן יחסי.

37. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי העדה המרכזית היא רשא, על אף שלא זיהתה את הנאשם באופן ישיר, ולא בוצע לה מסדר. לטענתו, בית המשפט התרשם כי רשא לא ששה להגיע לבית המשפט, אך הגיעה עם בעלה והילד וסיפרה את שראתה מביתה. תארה את רעש הזכוכית הנשברת, העשן השחור שעלה, בחור צעיר כבן 24 שאינו גבוה ואינו שמן ולבוש בכובע קסקט לבן, מכנסיים וחולצה לבנים. רשא העידה כי צעקה, ואותו בחור ברח מיד בריצה, היא שמעה דלת נטרקת, ואז ראתה רכב גולף בצבע אפור הנוסע במהירות וחולף על פניה. כשהיא בטוחה, שזה הרכב אליו נכנס אותו בחור. לטענתו, רשא אף סיפקה את ההסברים, כיצד ראתה את כל המתרחש, וקראה לבעלה כשמבטה אל המרפסת.

38. בסיכומם של טענות, טען ב"כ המאשימה כי הנאשם הוא שהצית את המספרה. זאת, בהסתמך על עדותו של ג'אבר שזיהה את הנאשם כזה שעשה סיור בשביל לכיוון המספרה, שלאחר מכן קיבל חולצה וכובע לבן, על תיאורה של רשא את מבנה הגוף של המצית, בלבוש הלבן כאמור, כשלאחר מכן, רכב הגולף נמלט מהמקום. בנוסף, לשקריו של הנאשם לגבי מספר האנשים ברכב, עצם ההגעה לזירת ההצתה וגרסתו לגבי החזרת הרכב לבעליו ממדוח וכן, נוסף להתאמה בין הפרטים בין האירוע הראשון לשלישי, רכב הגולף האפור, מספר האנשים בו, השעה המדוברת והסכסוך שקיים.

39. בהקשר לטענות שהעלתה ההגנה בנוגע לחקירה המשטרית, טען ב"כ המאשימה כדלהלן: **ראשית**, לגבי הטענה שהחוקרים נטעו בנאשם את התחושה שאביו סיבך אותו, טען שאביו של הנאשם אכן אמר שהייתה בקשה להליך של "עאטווה" (סולחה), והחוקרים הסתמכו על דבריו. **שנית**, לגבי תרגיל החקירה, בו הציגו לנאשם חשוד אחר בזירת האירוע, כאילו הודה ושחזר את האירוע, טען ב"כ המאשימה כי אין פה אמירת שקר ברורה, ומדובר בתרגיל חקירה לגיטימי, בהתאם לפסיקה שהציג. **שלישית**, לגבי הטענה למחדל חקירתי בנוגע לאי תפיסת המצלמות, טען ב"כ המאשימה, כי מחומר הראיות עולה, כי לא היה שיתוף פעולה מצד בעל המצלמות למוסרן.

תמצית סיכומי ההגנה

40. ב"כ הנאשם, עו"ד דוד ברהום, ביקש לזכות את מרשו מהמיוחס לו בכתב האישום, ולא מן הספק. זאת, מאחר והמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה בפלילים, להוכחת אשמו.

41. לטענת ב"כ הנאשם, המדובר בתיק נסיבתי, שבו ככל הנראה, היה זיהום של החקירה וזיהום של העדויות, הנובע בין היתר, מבלבול של באי כוח הצדדים, ואולי של בית המשפט בנוגע לשמות

המעורבים. בלבול שנבע מהמציאות העובדתית, ובשל העובדה שהמעורבים בפרשה הינם בני משפחה אחת - משפחת עליאן ומשפחת ח'אדר.

42. ב"כ הנאשם טען, כי אמינותו של העד המרכזי ג'אבר מאוד בעייתית, הן לאור גרסתו והן לאור האופן בו נמסרה, ואל מול העדויות האחרות שנשמעו. לטענתו, קיימים מספר פגמים בנוגע לאמינות עדותו וזיהויו של ג'אבר את הנאשם.

ראשית, העובדה הנוגעת למעמדו כשוהה בלתי חוקי בישראל ורצונו לשתף פעולה עם המשטרה. **שנית**, זיהויו את הנאשם, הוא זיהוי בשעת לילה מאוחרת ושלא ניתן להסתמך עליו. בנוסף, כפי שטען ח'אדר שהיה עם ג'אבר, ג'אבר ראה את רכב הגולף דרך מראת הרכב שלו ולא במישרין, ואף שוחח בטלפון במהלך אותו זמן, מה שמלמד כי דעתו הייתה מוסחת. **שלישית**, אף אם לא הוצגה לג'אבר תמונת הנאשם בטרם המסדר, כפי שטענו, עדיין קיים קושי רב להסתמך על זיהויו את הנאשם כאמור. בהקשר זה, הגיש מזכר (נ/20) המלמד לטענתו, כי מעצם העובדה שמצוינים במזכר המילים "חשוד בהצתה", והמזכר בכלל נגע לאירוע הראשון של הריב ברחוב אלכסנדריון, הרי ששמו של הנאשם נקשר להצתה וייתכן שפרטיו המזהים של הנאשם אף הוצגו בפני העד ג'אבר.

43. ב"כ הנאשם הוסיף וטען לכשל חקירתי, והוא העובדה שלעד ג'אבר בוצע מסדר זיהוי בתמונות, ולא מסדר זיהוי חי כנדרש על פי הפסיקה, ובהתאם לעמידה על זכויות נאשמים. לטענתו, יש בדבר כדי להפחית ממשקל הזיהוי. בנוסף, ציין את העובדה כי מסדר הזיהוי בוצע כחודש לאחר האירוע. עוד לטענת ב"כ הנאשם, בגרסתו של העד ג'אבר, חסר רכיב מרכזי בדמות, בקבוק תבערה, שקית או חפץ אחר, הקשור לאותו אדם אותו זיהה כנאשם, שלטענתו, לאחר כעשר דקות מאז עזב רכב הגולף אליו נכנס הנאשם, נשמע קול הפיצוץ במספרה.

44. ב"כ הנאשם הוסיף וטען לפער נוסף בחקירתו של העד ג'אבר במשטרה, והוא כיצד ידעו השוטרים לשאול אותו האם יושבי הרכב החליפו חולצות ביניהם, שמו כובעים, או כיסוי ראש, אם על הדברים האלו למדו רק יום לאחר מכן, וכשלא נעשה לג'אבר תחקור מקדים לדברי החוקרים.

45. עוד לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה לא התמודדה עם הזיהוי השגוי של ג'אבר במסדר הראשון שנערך לו, את "משה צבג", כבחור שישב באוטו. לטענת המאשימה, כי החזות של הנאשם ושל משה צבג זהה, השיב ב"כ הנאשם, כי האנשים במסדר זיהוי אמורים להיות זהים, וככל הנראה יש בכך להצביע על יכולת זיהוי מפוקפקת של ג'אבר, זיהוי פוזיטיבי, שלא גרר אחריו כל פעולת חקירה.

46. מנגד לגרסתו של ג'אבר, שלא ראוייה לאמון לטענת ב"כ הנאשם, לא נמצאו כל סדקים, או חורים בגרסת הנאשם, שהייתה עקבית ונאמנה לאורך כל הדרך.

47. ב"כ הנאשם הוסיף וטען למחדלי חקירה שונים בתיק, התומכים בבקשתו לזכות את מרשו, ואלו הם:

עמוד 10

ראשית, העובדה שלא העניקו לנאשם את זכות השתיקה ואת הזכות להיוועץ בעורך דין, במטרה לחלץ הודאה מפיו. זאת, תוך חציית קווים אדומים.

שנית, העובדה שהחקירה נעשתה באופן אלים - מילולית, תוך צעקות וזלזול תחת לחץ של מספר רב של חוקרים.

שלישית, העובדה שהחוקרים רמזו לנאשם כי נמצאו טביעות אצבע שלו הקושרות אותו לאירוע. בנוסף, טענו כי אנשים ראו את הנאשם וכך גם נפגעת העבירה בעצמה, שזיהתה והפלילה אותו, ואף שאביו הפליל אותו. כאשר, באותו שלב, לא היה אפילו עד אחד שהפליל או קשר את הנאשם, ואביו דיבר בכלל על עאטווה ביחס לאירוע אחר.

רביעית, העובדה שהעד ג'יהאד, הארוס שאירוסיו בוטלו, כלל לא נחקר. זאת, בעקבות השיחה שנקלטה בהאזנת הסתר בין דוניה, הארוסה, לאביה, לפיה, ג'יהאד טען בפניה, כי הוא ששרף את המספרה. עדה שלטענת ב"כ הנאשם, אין כל ספק לגבי אמינותה.

חמישית, תמליל השיחה עם ג'יהאד, בו תועד ניסיון להגיע עמו להסדר טיעון או הסכמות, ובו הוא מסכים למוצע, בתנאי שעורך דין יהיה נוכח והדבר כלל לא נבדק.

שישית, העובדה שסוזי מסרי לא נחקרה, אף שניתן כי בידיה הייתה אינפורמציה רבה. ב"כ הנאשם היפנה את בית המשפט לקלטת בה נשמעת סוזי, מדווחת ברגש רב, בספונטאניות ובכאב אדיר, על כך שעומדים לשרוף ג'יפים בגלל הריב שקרה בצהרים ועל סכינים. עוד לטענתו, סוהא מסרה שהגי'פ שלה חנה ליד המספרה והיה עם חלונות פתוחים, אך לא נגרם לו דבר, אלא רק למספרה.

48. **שביעית**, לטענת ב"כ הנאשם, המחדל חקירתי המשמעותי והממשי ביותר, הוא בכך שלא נתפסו סרטי מצלמות האבטחה שהיו באזור הזירה. זאת, למרות הצו שניתן לתפיסתם, ובכך שקצין החקירות רגב העיד כי צפה בסרט, בו נראה רכב שנוסע במהירות מהזירה, אף שלא ידע להשיב, היכן נמצא הסרט. לטענת ב"כ הנאשם, במחדל זה, נגרם עיוות דין חמור להגנה, מפני היכולת להתגונן. מחדל כזה לטענתו, שהמשטרה התרשלה או העלימה בזדון ראיות, בהתאם לפסיקה, חייב לבוא לידי ביטוי לטובת הנאשם.

49. לטענת ב"כ הנאשם, הליכי החקירה בתיק, הם בניגוד למצב המשפטי כפי שבא לידי ביטוי בפסיקה העדכנית שהציג, שאינו מאפשר לחוקרים להטעות חשודים, לסלף ראיות, ולהציג ראיות או תמונות שקריות לנחקרים. בנוסף לטענתו, חמור לא פחות, הוא האופן המזלזל בו התייחסו החוקרים לנאשם

בחקירתו, הן ביחס אליו והן אמירות שנאמרו ביחס לאחותו. לטענתו, יש באלו לתת משמעות של ממש לכפירתו.

50. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי כלל לא הובאו ראיות המוכיחות כי המספרה הוצתה ממש וייתכן כי משהו אף קטן בה נשרף ולמעשה, לא הוכח הקורפוס דליקטי. לטענתו, לא הובאו מסמכים המגבים את הטענה כי המספרה הוצתה, ואף לא הוגשה כל חוות דעת מטעם מומחה שריפות. זאת, מלבד תמונות המספרה בשחור ולבן, שלא ניכר בהם כל נזק. אף על פי כן, לטענתו, אם ייקבע כי המספרה הוצתה, לא הנאשם הוא שהצית את המספרה. מה גם, שנגרם לה נזק פעוט בלבד. עוד לטענתו, את המקור להצתה, לו התרחשה, ניתן גם להסביר באמצעות עדותו של בעלה של סוהא, עבד עליאן, שטען כי באותו ערב של ההצתה התרחשו מספר הצתות נוספות בבית צפאפא.

51. ב"כ הנאשם טען, כי סוגיה נוספת אליה יש לתת את הדעת, היא האם הייתה שבירה של זכוכית באירוע, כפי שטענו העדים, כי שמעו קול ניפוץ של זכוכית, וכפי שטענה העדה רשא, כי ראתה את שבירי הזכוכית ואף ראתה שהשוטרים אספו אותן. זאת, כאשר לא נמצאו כל שבירי זכוכית והבקבוקים שנמצאו בזירה, היו מפלסטיק.

52. לגבי שני העדים ג'אבר וח'אדר, טען ב"כ הנאשם, כי הציפייה הסבירה הייתה ששניהם, שהיו באותו מקום ובאותו מצב, והסתכלו לאותו כיוון, יתארו דברים דומים. אולם, לא כך היה. ח'אדר, שלא שוחח בטלפון בזמן האירוע, לא ידע להשיב האם יושבי הרכב ירדו ממנו, ולא ראה החלפת בגדים בין יושבי הרכב.

53. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי לגבי רכב הגולף, שזוהה כרכב באירוע הראשון וגם כרכב באירוע השני, שאין מדובר ברכב מסוג נדיר. בנוסף לטענתו, שלושה עדים העידו כי דובר ברכב גולף כסופה או אפורה, אך אף אחד מהם לא העיד על פרטי זיהוי משמעותיים ברכב כגון חלונות שחורים או גג נפתח, וכן סמל הג' טי איי - שהוא משמעותי פחות וזאת, אף שהחוקרים ניסו לברר עם העדים פרטים אלו.

54. עוד טען ב"כ הנאשם, כי לגבי יכולת הזיהוי של העדה רשא, בניגוד לטענת המאשימה, מדובר בשקר במקרה הרע, או במקרה הטוב, אמונה שהשתרשה אצל העדה, לאור השמועות והסיפורים סביבה, כי ראתה רכב גולף והאמינה כי שמעה טריקת דלת. דברים שלטענתו, אינם מסתדרים עם לוח הזמנים, ועם העובדה שכשבעלה ירד למטה לאחר שהזעיקה אותו, והוא העיד כי עוד הספיק לראות את רכב הגולף. בנוסף לטענתו, פרט נוסף חשוב לגבי האפשרות לזהות פנים, הוא כי הפנים לא היו רעולות. לטענתו, סוהא ובעלה טענו כי רשא מסרה להם שראתה רעולי פנים. אף שמדובר בעדות שמיעה, הנאשם נשאל על כך בחקירה.

55. בנוסף לטענת ב"כ הנאשם, לא קיים כל מניע בתיק, והדבר חמור, בעיקר כשמדובר בתיק נסיבתי.

יריעת המחלוקת

56. המחלוקת בתיק רחבה היא. הנאשם מצדו מכחיש כל קשר להצתה של המספרה. לטענתו, כלל לא נכח בזירה בעת האירוע. יתרה מכך, ניסה לטעון כי ההצתה כלל לא התרחשה, אלא מדובר בשריפה שפרצה. עם זאת, הנאשם לא הכחיש את הרישא של כתב האישום, ריב שפרץ בינו לבין משפחת עליאן, בקרבת ביתם של משפחת עליאן. בהקשר לאותו ריב, אין מחלוקת בין הצדדים, פרט למספר סתירות קטנות אליהן אתייחס בהמשך. המאשימה טוענת כי הנאשם נכח בזירה, יחד עם שלושה אחרים ברכב הגולף הכסופה, הוא שזוהה כמי שירד אל שביל הפונה לכיוון המספרה, על ידי העד העיקרי - ג'אבר, כשלאחר כמה דקות המספרה עלתה באש, ומכאן שהוא שהצית את המספרה.

דיון והכרעה

57. התיק מעורר מספר סוגיות הטעונות הכרעה ולמען הנוחות, הדיון להלן יתמקד בכל אחת מהסוגיות בנפרד. **ראשית**, זהות המעורבים בריב המתואר בכתב האישום, בין הנאשם לבין משפחת עליאן בסמוך לבית משפחת עליאן והקשר שלו לאירוע ההצתה. **שנית**, זהותו של המצית - האם אכן מדובר בנאשם? **שלישית**, הטענה כי המספרה כלל לא הוצתה. **רביעית**, התנהלות החקירה המשטרתית, מחדלים בה והשפעתם על התוצאה. אפרט ואדון באלו, להלן:

א - זהות המעורבים בריב המתואר בכתב האישום והקשר שלו לאירוע ההצתה

עיקר הראיות בנוגע לריב המתואר בכתב האישום והקשר שלו לאירוע ההצתה

58. כאמור, על עיקר העובדות בנוגע לריב שתואר ברישא לכתב האישום, בין הנאשם למשפחת עליאן, בסמוך לבית משפחת עליאן אין מחלוקת. אפרט את עיקר הראיות, ולאחר מכן אדון בנוגע לריב.

59. הנאשם העיד בבית המשפט כי ביום האירוע הוא לקח את רכבו של ממדוח, רכב מסוג גולף כסופה. "הייתי הולך לגילה מהדרך של תלפיות. טעיתי בדרך אז נכנסתי לדרך לא יודע, חסמה את האוטו מאזדה שלוש. ירדו עלי, רצו לריב איתי ושואלים אותי מה אתה עושה פה? למה נכנסת לפה? אמרתי להם טעיתי בדרך, לא טעיתי בדרך. ויש מי שמכיר אותי קוראים לו מוחמד שמה, אמר לו אתה אחמד עוואדה? אמרתי לו כן. אמרתי לו אתה רוצה משהו ממני? למה אתה רוצה לריב? למה אתה באמת לפה? טעיתי בדרך, הייתי הולך לגילה להביא את החברות שלי. אמר לי בסדר, אתה רוצה משהו? אמרתי לא, אמרתי לו אתה רוצה משהו? אמר לי לא. אחר כך חזרתי

ל**בית חנינא בעסה, היה לנו קצת בעסה,**" "אחר כך חזרנו לבית חנינא היה לי קצת באסה בגלל היה רוצה לריב איתנו, גם עלו כמה, יצאו כל האנשים שמה מה היו ואיפה הוא גר. אחר כך חזרנו לבית חנינא, ישבנו," (עמ' 115 לפרוטוקול, ש' 9-1, 11-13). הנאשם העיד כי נסע לכיוון גילה במטרה להביא את חברותיו יובל ומירי, אך בסוף הוא לא הביא אותן כי הם "התבאסו" מהוויכוח, ונסעו לכיוון בית חנינא ישבו ושתו שם. לגבי הרכב, העיד כי החזיר אותו לבית של בן הדודה שלו. לשאלת ב"כ המאשימה האם כפי שטען, נפרדו בסוג של אמירת סליחה והתנצלות, השיב: "הוא בא ראה אותי וידע שאני מכיר אותו, הוא אמר לי מה אתה עושה פה? אמרתי לו שהלכתי לאיבוד בדרך. אמר לו אתה רוצה ממני משהו ואני לא רוצה ממך כלום ונפרדנו", "שנינו דיברנו אחד לשני כל אחד פנה לשאלה לשני אם הוא צריך משהו מהשני וסיכמו שלא צריכים כלום כל אחד מהשני ונפרדנו" ואישר כי נפרדו בכבוד (עמ' 149 לפרוטוקול, ש' 18-16, 20-21). לטענת ב"כ המאשימה כי מוחמד עליאן, עאוני עליאן, ובעל המאזדה, מחאג'נה זכרו את האירוע וזיהו אותו, כן אמרו שבמהלך הוויכוח הם היו ארבעה ברכב, ושהוא כלל נהג ברכב, השיב: "הם שקרנים. אנחנו היינו רק שניים, אני וחבר שלי", "הם יכולים לספר מה שבא להם לספר" (עמ' 149 לפרוטוקול, ש' 28, 30).

60. גם בהודעותיו במשטרה, לא הכחיש הנאשם את הריב: "הייתי רוצה לקחת את יובל ומירי נכנסתי לרח' בטעות סגרה עלי מאזדה 3 לא זוכר איזה צבע אמרו לי מה אתה עושה פה אמרתי להם מה אתם עושים פה היה ריב קצת ומישהו אמר לי אתה עודא אחמד אמרתי לו כן. אמר לי אתה לא מכיר אותי ואמרתי לו לא והוא אמר לי שהוא רצה להתארס עם בת דודה שלי ואמרתי לו אהלן וסאלן. הוא היה מאורס לבת דודה שלי דוניה שאבא שלה חסן. אמרתי לו סליחה ושלום ואם הוא רוצה משהו והוא גם אמר לי סליחה והלכתי לבית. חזרנו לבית חנינא וישבנו" (ת/1, ש' 76-80). הוא העיד כי דובר במוחמד שהיה מאורס עם דוניה והיו עימו 3-4 אנשים שהוא לא מכיר. הנאשם טען כי היה רק עם חברו באותו ויכוח ויסאם חוטיפה. בנוסף טען שלקח את רכב הגולף ממדוח, אך לא זכר מתי בדיוק והתכוון לקחת את מירי ויובל לצימר שורש. אז נתקל בריב בינו לבין מוחמד שחסם את רכבו, ולאחר מכן התפייסו "..." הלכתי לבית אחרי כל הבלאגן הזה. הייתי בבאסה" (ת/1, ש' 130). לדבריו את הרכב החזיר לממדוח וסיפר לו מה קרה: "...אמרתי לו בבוקר שהחזרתי את האוטו בשעה שמונה בבוקר. הייתה יוצאת השמש" (ת/1, ש' 138-139). "כשחזרתי לבית חנינא. ראיתי את ממדוך והחזרתי לו את האוטו. כל הריב היה בלילה ומתי שחזרתי לבית חנינא היה שמש" (ת/1, ש' 181-180). לטענתו, לאחר הריב עצר והוריד את חברו חוסאם (צ"ל: וויסאם) במחסום ולאחר מכן נסע לבית חנינא.

61. הנאשם העיד בהודעתו השנייה: "הייתי בא לקטמון נכנסתי כביש טעיתי בכביש הייתי עושה פרה [צ"ל: "פרסה"] חוזר חסם אותו מזדה 3 היה בינינו ריב קצת ובמזדה 3 היה מישהו מכיר אותי מוחמד לא זוכר משפחה שלו, אמר לי אתה עווידה אחמד אמרתי לו כן אמרתי מי אתה הוא אמר לי שהוא היה קוצה [צ"ל: "רוצה"] להתארס עם בן [צ"ל: "בת"] דודה שלי, אמרתי לו סליחה על מה היה אתה רוצה ממני הוא אמר לי אם אני רוצה משהו אמרתי לו וזהו ואחרי זה חזרתי" (ת/2, ש' 1-5). הוא העיד כי היה ברכבו של ממדוח, רכב גולף כסוף עם גלגלי מגנזיום וחלונות בצבע רגיל ללא גג (ת/2, ש' 8-17). לשאלת החוקר, איך הוא מסביר את זה שמירי ויובל אמרו שהוא

לא קבע איתן, השיב כי הן יכולות להגיד מה שהן רוצות. הוא הוסיף כי מירי לא רוצה להיות חברה שלו, אלא של חברו ויסאם.

62. גם עאוני עליאן, בנה של סוהא, בעלת המספרה, בהודעותיו במשטרה מסר, כי לפני השריפה "עברו חברות אנשים ליד הבית, והתקוטטו עם בני הדודים שלי, אנחנו לא עשוי כלום, אחד שדיבר אני זיהיתי אותו", "..קוראים לו אחמד והכיניו שלו בנץ (הכוונה לנאשם)" (ת/15, ש' 16,14-13). "זיהיתי אותו כמי שהיה בחבורה ליד הבית שלנו בזמן שהתקוטטו בין בני הדודים שלי", "הם התחילו להתגרות בנו ואנחנו בגלל שהם היו שיכורים לא הגבנו, ואחרי שהם הלכו אחרי שתיים, שלוש, ארבע דקות קראה השריפה" (ת/15, ש' 21, 24-23). הוא העיד כי ברכב הגולף בצבע אפור, היו ארבעה אנשים, ביניהם הנאשם שצעק ולבש חולצה כחולה. אחד עם כובע לבן. לדבריו לא היו מכות, והם עזבו לאחר הוויכוח לכיוון צומת פת. הוא העיד כי לא איימו לפגוע להם במספרה וכי "אין שום דבר בינינו" (ת/15, ש' 60).

63. בהודעתו הנוספת במשטרה של עאוני, שב והעיד כי היה עד לריב: "... והיו שם ארבעה אנשים עם אוטו גולף כאשר אחד מהם היה בחוץ ושלושה יושבים בתוך האוטו ושמעתי את השלושה אומרים לזה שעמד בחוץ להיכנס... לאוטו למושב האחורי בצד שאחרי הנהג ובני דודים שלי לא עשו כלום באותו הזמן... כי אלה שברכב היו שתויים לפי הריח..." (ת/16, עמ' 1, ש' 14-9). הוא המשיך והעיד כי הנאשם היה זה שעמד בחוץ לבוש בחולצה בצבע טורקיז ג'ינס. הנאשם היה ללא כובע משקפיים או משהו אחר בידו. את הרכב תאר "רכב קטנה GTI משהו אפור כסף, היה לו סאנרופ, ראיתי שהיה רשום GTI..." (ת/16, עמ' 2, ש' 5).

64. מוחמד עליאן, שהיה נוכח בריב העיד במשטרה אף הוא: "הציגו לי תמונות של הרבה אנשים ואני זכרתי את הפנים שלו טוב בראש, כי באירוע שהיה ביום שישי האחרון הוא היה עם עוד 3 אנשים בגילאים 21-30 בערך והוא היה זה שהיה קופץ ורוצה לעשות בלאגן והחברים שלו תפסו אותו והכניסו אותו לרכב ואד עוד פעם רצה לצאת והרביץ לאנשים, בסוף עלה לרכב מסוג גולף מבע כסף אפור כזה ונסה [צ"ל: "נסע"] ביחד עם חברים שלו ברכב ויצאו משכונת קטמון שם היה האירוע, אחרי איזה 10 דקות או 15 דקות אחרי שמעתי צעקות, יצאתי לראות מה קרה ושמעתי ששרפו לבין דוד שלי את המספרה, אז עליתי ברכב שלי ונסעתי למקום..." (ת/17, ש' 8-3). "אחד היה רזה, עם כובע לבן, גובהה 1.55 בערך, נראה עמו נרקומן, זה היה הנהג, ניראה שיכור והרחתי שגם היה שיכור, היה לו חולצה לבנה, השני היה עם חולצה לבנה, מכנס ג'ינס תכלת, גובהה 1.70 בערך, שיער קצוץ שחור, השלישי היה הכי רגוע, תפס אותם והכניס אותם לאוטו, לבש חולצה צבע כחול (צ"ל: "כחול") עם פסים לבנים, בחור מלא, גובהה 1.80, צבע עור כהה, שיער שחור, הרביעי, זה הבחור שזיהיתי אותו בתמונה" (ת/17, ש' 39-42) וזיהה אותו במאה אחוז. לשאלה אם ראה אחד מהם שורף את המספרה השיב: "לא, כל האירוע היה בקטמון והשריפה בבית צפפה, אבל זה היה כמה דקות לאחר מכן" (ת/17, ש' 46).

65. גם בהודעתו של מחאג'נה במשטרה, שהיה מעורב בריב, העיד: "...בתאריך 30/6/2012 הייתי בירושלים אצל גיסי... בהיותי יושב במרפסת ביחד עם משפחה הבחנתי ברכב מסוג גולף צבע כסף שהגיע ועמד מול שער הכניסה של בית גיסי והיו ברכב ארבעה בחורים אשר ירדו מהרכב והתחילו לקלל... היו שיכורים..." (ת/18, ש' 11-3). רכב "מזדה שלוש צבע אפור" (ת/18, ש' 15). הוא אישר כי זכור לו שחלונות הרכב היו שחורים. עוד זכר שלאחד היה סכין. "...שכשהיה הרכב מולי וחסם אותי והנהג ניגש אליי והתחיל לקלל וכשזיהה שאני לא מי שמחפש הוא בקש שליחה..." (ת/18, ש' 23-24).

66. עבד עליאן, בעלה של סוהא, העיד גם הוא במשטרה: "...4 בחורים עם רכב מסוג גולף בצבע אפור נכנסו לתוך האוטו וברחו מהמקום אחרי 10 דקות או 15 שעה בעל המקום שאני משכיר ממנו את המספרה התקשר אליי ואמר לי להגיע דחוף למקום... וגם שמעתי מאנשים... שמדובר ככל הראה באותו רכב גולף... שהיה ליד הבית שלי ונכנסו אליו 4 בחורים... כנראה אלו שזרקו את הבקבוק תבערה על המספרה של אשתי" (ת/30, ש' 10-5). "אותם בחורים הסתובבו בשכונת קטמון... שיכורים... בן דוד שלי (סלאח מחאג'נה) יצא מהחנייה של הבית ואז אותם בחורים עם הגולף האפורה חסמו לו את היציאה ואז אחד מהם ירד מהרכב והתחיל להסתכל לתוך הרכב פנימה כדי לראות את הבחורה שישבה בתוך הרכב... התחילה להתפתח תיגרה מילולית בניהם אבל לא מכות או משהו ואז כל הבית והמשפחה התאספנו לכיוונם ואז שהם ראו את כולנו הם לקחו את הרגליים וברחו מהמקום וכנראה שהם ראו את הילד שלי אז הם החליטו לנקום בנו במספרה שלי ושל אשתי ולא באותו רגע, כי מה שעה זה 10 או 15 דקות בין המקרה הזה ועד להצתת המספרה" (ת/30, ש' 27-20).

הדיון וההכרעה בנוגע לריב המתואר בכתב האישום והקשר שלו לאירוע ההצתה

67. עיון בעיקר הראיות בנוגע לריב שהתרחש בין הנאשם למשפחת עליאן, הביא אותי לכלל מסקנה, כי ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר את העובדות כפי שתוארו ברישא לכתב האישום, כי ביום 30.6.2012, סמוך לשעה 01:00, הגיע הנאשם ביחד עם שלושה אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה ברכב אל קרבת בית משפחת עליאן. יושבי הבית ואורחיו, אשר חגגו במקום מסיבת יום הולדת, הבחינו בחבורה כשהם שיכורים, וחוסמים באמצעות הרכב את אחד הרכבים שנהגו ביקש לצאת מחניית הבית. הנאשם יצא מן הרכב ויחד עם חברי החבורה האחרים פנו אל נהג הרכב, ואל אחרים בקללות וצעקות. בנוסף, ניתן לקבוע אף שהדבר לא צוין בכתב האישום, כי בסיום הריב, נפרדו הנאשם ויתר החבורה ונסעו עם רכב הגולף מן המקום.

68. אבהיר, כי קיימות מספר סתירות בין גרסת המאשימה לגרסת ההגנה, בנוגע לאותו ריב. אולם, סתירות אלו אינן מהותיות לטעמי, לעצם ההכרעה. **הסתירה הראשונה** היא, כי לטענת הנאשם הוא היה ברכב הגולף עם אדם אחד נוסף בלבד, חברו וויסאם, אותו החזיר למחנה הפליטים אחרי שישבו זמן קצר בבית חנינא, ואז החזיר את רכב הגולף וחזר לביתו (עדות הנאשם - עמ' 147 לפרוטוקול, ש' 1-2).

מנגד, לטענת המאשימה, היה הנאשם עם שלושה אחרים. התרשמתי, ללא כל ספק, כי גרסת המאשימה היא הנכונה בהקשר זה, וכי הנאשם שיקר וביקש להגן על יתר החברים בחבורה, מסיבות השמורות עמו. עיקר הראיות כפי שפורטו, לא תומכות בגרסת הנאשם. יתרה מכך, ניכר כי לאף אחד מהעדים שהיו נוכחים בריב, אין סיבה לשקר בנוגע למספר האנשים שהיו ברכב הגולף. מה גם, שאין מחלוקת כי הנאשם היה נוכח בריב, חלק מהעדים אף נקבו בכינויו של הנאשם - "בנץ", כמי שנכח בריב וגם הנאשם לא חלק על עובדה זו.

69. **הסתירה השנייה**, היא בנוגע לרכב הגולף. לטענת המאשימה, רכב הגולף הוא רכב בבעלות ממדוח, חברו של הנאשם. הנאשם שותף לגרסה זו. עם זאת, לטענת המאשימה, הנאשם סתר את עצמו, כאשר בהודעותיו במשטרה מסר כי את הרכב קיבל ממדוח אך אינו זכר מתו. זאת, בעוד שממדוח, לאחר שצפה בסרטון בו טוען הנאשם כי לקח ממדוח את רכבו והחזיר לו בבוקר ואף שתה קפה עימו, טען כי הנאשם משקר והוא כלל לא נתן לו את הרכב, שהיה אצלו, והוסיף כי הוא אינו נותן את רכבו. הנאשם העיד במשטרה לגבי הרכב של ממדוח - רכב גולף בצבע כסף, חלונות רגילים (ת/1, ש' 42-52). מנגד משהוסרט ממדוח טוען כי הנאשם שיקר והדבר הוקרן לנאשם, הוא השיב כי אינו יודע מדוע ממדוח משקר (ת/21 - מזכר של השוטרת ג'ולי). אכן, בעימות בין השניים, חזר בו ממדוח מהודעתו וטען כי אינו זוכר אם נתן את הרכב ואף הוסיף, כי הנאשם לוקח את הרכב ללא רשות (ת/3, ש' 33,35). גם בנוגע להחזרת הרכב, תחילה טען הנאשם כי החזיר את הרכב לממדוח בשעות הבוקר שלאחר הריב, כשעלתה השמש (ת/1, ש' 180-181). אולם לאחר מכן, תיקן עצמו וטען כי החזיר את הרכב לביתו של ממדוח, לאימו, ואף ישב עימה ושתה קפה (ת/3, ש' 46-47). בעדות הנאשם בבית המשפט שב והעיד כי רכב הגולף שייך לממדוח, אולם לא זכר מתי לקח אותו ממנו ולא זכר גם שאמר במשטרה, שלקח את הרכב באותו הערב של האירוע. עם זאת, טען כי ממדוח ידע שהוא לקח את הרכב שלו, ושב והעיד כי החזיר אותו לאימו של ממדוח (דודתו) בבוקר (עדות הנאשם - עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 12, עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 21, עמ' 145 לפרוטוקול, ש' 6-7, ש' 18-19). לכך יש להוסיף גם את אי הדיוקים בנוגע לרכב הגולף הכסוף, האם הוא בעל גג נפתח - "סאנרופ" (לדבריו עאוני) והאם בעל חלונות שחורים כהים (לדברי מחאג'נה), או כפי שטען הנאשם בהודעתו השנייה (ת/2), ללא "סאנרופ", וללא חלונות כהים.

70. בהקשר לרכב הגולף, שנויה במחלוקת השאלה האם הנאשם לקח את רכבו של ממדוח וקיבל לכך את רשותו ואם לאו, האם החזיר את הרכב לממדוח באופן ישיר, או שמא החזיר לאמו של ממדוח, ובכלל, האם הרכב שייך לממדוח או שמא למישהו אחר (עם או בלי סאנרופ וחלונות שחורים), איני מקבל את גרסת מי מהצדדים. יתרה מכך, מחומר הראיות עולה כי גם לג'יהאד, חברו של הנאשם והארוס שאירוסיו בוטלו, היה רכב מסוג גולף כסוף, כמו זה של ממדוח (מזכר של אדם לקר - ת/26 ובהודעה של סוהא במשטרה (ת/29, ש' 87-89)). מכאן, שלא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר, את זהות בעלי הרכב וגם את האופן שבו הגיע הרכב לידי הנאשם, שהיה מעורב בריב. עם זאת, אין בקביעה זו, כדי להוסיף או להוריד מההכרעה כפי שתפורט בהמשך. אף כי אין מחלוקת, לכאן או לכאן, כי יש בסתירות אלו כדי להחליש את מהימנות הנאשם.

71. **הסתירה השלישית**, נוגעת לנסיבות שהביאו את הנאשם לאזור בו התפתח הריב. לגרסת הנאשם, הוא הגיע לאזור במקרה, כשהיה עם חברו וויסאם בדרך לפגוש בחברותיו מירי ויובל אולם לאחר הריב, הם "התבאסו" וחזרו לבית חנינא. מנגד, לגרסת המאשימה, הנאשם כלל לא קבע פגישה עם מירי או יובל. בהקשר זה, העידה מירי בבית המשפט והכחישה כי קבעה עם הנאשם, אף שלא הכחישה הכרות עמו. לטענתה היא "שומרת שבת", ולכן לא יכלה לקבוע עם הנאשם והנייד שלה גם היה כסוף (עמ' 40 לפרוטוקול, ש' 14-15, עמ' 41 לפרוטוקול, ש' 16-19). יובל מצידה, הכחישה במשטרה כי קבעה להיפגש עם הנאשם וגם ציינה כי היא שומרת שבת. עם זאת, לא הכחישה כי היא "מסתובבת", "מנצלת", בני מיעוטים (ת/33). גם בעימות בין הנאשם למירי ויובל, הטיחו בו השניים כי הוא לא התקשר אליהן כלל ביום האירוע, לא דיבר או קבע איתן, והוא בתגובה אמר להן שהן משקרות (ת/24 - מזכרו של אדם לקר ועדות הנאשם - עמ' 146 לפרוטוקול, ש' 19). הנאשם הסביר את הכחשת הבחורות, בכך שהן יהודיות והוא ערבי, ולכן הן מבקשות להרחיק עצמן ממנו כדי לא להודות שהן "יוצאות עם ערבי" (עדותו של הנאשם - עמ' 146 לפרוטוקול, ש' 12-14).

72. חומר הראיות ועדותה של מירי, אותה מצאתי כמהימנה, הביאו אותי לכלל מסקנה, ומעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם כלל לא קבע להיפגש עם מירי ויובל בערב האירוע. בנוסף, אני דוחה מכל וכל את טענתו של הנאשם, לגבי ניסיון של הבחורות להרחיק עצמן ממנו, מאחר והן יהודיות. נהפוך הוא, הן יובל והן מירי, אישרו את הקשר שיש להן עם הנאשם ואף עם חבריו ומפגשים אחרים עימם, ובהקשר לאותו ערב, שללו מכל וכל כי קבעו עימו. לפיכך, גרסת הנאשם בנושא אינה מהימנה כלל.

73. מכאן, שעל עיקר העובדות בנוגע לריב בין הנאשם למשפחת עליאן, אין מחלוקת. הסתירות הקיימות, יש בהן כדי להשליך באופן מסוים על מהימנות הנאשם, ועליה בלבד.

74. לגרסת המאשימה כפי שהובאה בסיכומיה, המניע שהביא את הנאשם להצית את המספרה, מקורו בביטול האירוסין בין דוניה (קרובת משפחתו של הנאשם), לבן דודו ג'יהאד, שהוא גם חברו. בנוסף, תארה עובדות אלו בכתב האישום. כאמור, דוניה, היא גם קרובת משפחה של סוהא, בעלת המספרה שהוצתה. מנגד, לטענת ההגנה, לא קיים כל מניע בתיק, ואת המניע לו טוענת המאשימה, ניתן לייחס דווקא לג'יהאד. עם זאת, לטעמי, אין מניעה לראות בביטול האירוסין כמניע, אף אם הנאשם הוא גם חברו וקרוב משפחתו של ג'יהאד. בנוסף, ניתן לראות גם בריב שפרץ בין משפחת עליאן לנאשם, כמניע אפשרי לביצוע ההצתה, אף שהדבר לא נאמר מפורשות בכתב האישום. בהקשר זה, אני דוחה את טענת ההגנה, כי לנאשם לא היה מניע כלל. אולם, אין די במניע להוכחת אשמו של הנאשם, כפי שאפרט בהמשך. בנוסף, את המניע בדמות הריב המוקדם, ניתן על פי הראיות, לשייך הן לנאשם והן לכל אחד מבין שלושת האחרים, שהיו עם הנאשם ברכב הגולף. כאן גם המקום להוסיף את שיחת הטלפון שביצעה סוזי מסרי למוקד 100, ותועדה במזכר. שיחה אשר לכאורה, קושרת את הריב כמניע לביצוע ההצתה: "**... הייתה קטטה בדרך גילה, עכשיו הלכו לשרוף ג'יפים וסכינים... בבקשה תעשו טובה ותלכו מהר לשמה... הייתה קטטה בצהריים... עכשיו חזרו אנשים לשמה, רוצים לשרוף ג'יפים, לא יודעת מה, סכינים וזה... בכניסה לכפר בית צפפה... יש שמה חנויות... אני לא יודעת אני בבית, עכשיו התקשרו רוצים לשרוף... כי התקשרו עכשיו משמה השכנים, באים**

לשרוף את הג'יפ של בעלת החנות שמה, ויש מאיימים עם סכינים, יש להם הכל, וכולם הלכו לשמה עכשיו... במספרה... " (ת/20).

ב - זהותו של המצית - האם אכן מדובר בנאשם?

עיקר הראיות בקשר לזהות המצית

75. העד המרכזי הקושר את הנאשם לאירוע ההצתה שעליו מתבססת גרסת המאשימה, הוא העד ג'אבר בהסתמך על גרסתו במשטרה. עד זה חזר בו בעדותו בבית המשפט מגרסתו, כפי שבאה לידי ביטוי בהודעותיו במשטרה. לטענתו, השוטרים שחקרו אותו הם שהדריכו אותו לגבי הגרסה שמסר. עוד לטענתו, בטרם מסדרי הזיהוי שנערכו לו, הוצגה לו תמונת הנאשם מתעודת הזהות שלו, והוא הונחה להצביע עליה. על כן הגישה המאשימה את הודעותיו בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות. בנוסף, הביאה את השוטר איתן שהעיד ואף תיעד במזכר, מפגש אקראי עם ג'אבר בתחנת דלק, בו טען ג'אבר בפניו כי הוא עומד להפיל את התיק ולטעון במשפט כי גרסתו הושתלה בפיו על ידי השוטרים, מכיוון שהוא מפחד מהנאשם, ולא רוצה להיות "מלשן" וכי הנאשם הציע לו כסף, ואף להיות "חברו", אם לא יעיד נגדו. אבחן את עיקר הראיות בתיק נוגע להצתה, ואכריע לאחר מכן בסוגיה.

76. תחילה העיד ג'אבר בהודעותיו במשטרה: "...באותו היום של האירוע זה שישי בלילה אני חושב בערך בשעה 02.00 הייתי יושב ביחד עם מחמוד בדראן בן דוד שלי בתוך הרכב של אימא שלי . אני גר בבית הראשון בבית צפא במרחק של 100 מטר לערך מהכיכר. ישבנו ברכב, אני ישבתי בכיסא שליד הנהג, והבן דוד שלי ישב בכיסא של הנהג. סתם ישבנו ברכב ודיברנו, פתאום ראיתי רכב גולף בצבע כסף מגיע מכיוון גילה נכנס בפנייה לבית צפא מהכיכר, נכנס לכפר וראיתי אותו עושה פרסה וחזר לכיוון שלי. הרכב המשיך בנסיעה הסתובב בכיכר ועלה שוב לכיוון שכונת גילה. אחרי 3-4 דקות הגיע הרכב גולף כסוף אותו רכב ועמד ליד הרכב שלי. הרכב שלי מסוג טויוטא קורלה בצבע שחור. הרכב שלי חנה בצד שמאל של הכביש אם באים מכיוון הכפר. הרכב הגולף הגיע וחנה במרחק של 2 מטר לפני, ראיתי בתוך הרכב ארבעה אנשים, הם נראו שיכורים כי היה בהתנהגות משהו של שיכורים. שהיו בתוך הרכב הנהג ומי שישב לידו החליפו מקומות תוך כדי שהם בתוך הרכב, כלומר הם לא יצאו מחוץ לרכב ולציין שמי שישב בהתחלה ליד הנהג היה חבוש בכובע קסקט לבן. אחרי שהם החליפו מקומות הם החליפו חולצות ביניהם וגם מסר את הכובע למי שישב אחרי כך ליד הנהג. כלומר הנהג עכשיו בלי כובע. הם עמדו לידי בערך 5-7 דקות. לציין שהפנים של הרכב גולף היו לכיוון שלי. אחר כך הסתובבו עם הרכב נסעו 3 מטר מצד שמאל יש פתח כניסה ממנו אפשר להגיע רגלית למספרה, ירד הנהג שם, יצא מהרכב, הסתכל ואז חזר לאוטו וחזר בחזרה לכיכר ועלה שוב לכיוון כללי גילה. אחרי 10 דקות בערך שמעתי קול של פיצוץ, אני ירדתי דרך הפתח של השביל המוביל למספרה וראיתי את בן דוד שלי מוחמד בדראן היה במרדף אחריהם וראיתי את הרכב גולף נוסע לכיוון צומת פת. ואז כיבינו את האש. ואז הגיעה המשטרה..." (ת/36, ש')

4-19) (הדגשות שלי מ.ה.). ג'אבר לא ידע להצביע על סימנים מיוחדים של רכב הגולף.

77. עוד העיד ג'אבר במשטרה: **"את שני אלה שישבו מאחורה לא ראיתי אבל היו שניים מאחורה, מקדימה ישבו גם שניים, אני ראיתי את הפרצוף שלהם, מי שישב ליד הנהג אחרי ההחלפה הוא היה לו פרצוף מלא כזה, היה לו שיער קצר, אני לא זוכר מה לבש אבל ראיתי שהיה לו כובע לבן של נייק שחבש אותו, הסמל של הנייק היה בצבע נוצץ כזה לא יודע איזה צבע. הבחור ישב בכיסא של הנהג הפנים שלו היו רזות וזהו. אני לא יכול לתאר אותו בדיוק אבל אני יכול לזהות אותם אם אני אראה..."** (ת/36, ש' 34-38). **"הבנתי מאבו עיוני שאשתו זו סוהא שהקטטה החלה בעקבות מילים שזרקו יושבי הרכב הגולף לבנות המשפחה ולא יכלו עליהם ליד הבית ואז באו ושרפו את המקום"** (ת/36, ש' 44-45).

הוא העיד כי אינו מכיר את האנשים שהיו ברכב ולא ידוע לו על סכסוך כלשהו.

78. בדוח מסדר זיהוי תצלומים ראשון, בו לא הופיעה תמונת הנאשם, זיהה ג'אבר את "משה צבאג" בתמונה מס' 1 (ולא את ממדוח שהופיע בתמונה מס' 7 (נ/2)). בדו"ח מסדר זיהוי תצלומים שני שנערך לג'אבר מיום 26.7.2012 הצביע על הנאשם, בתמונה מספר 6 והוסיף: **"הבחור הזה היה באוטו"** (ת/19). צוין כי לשאלת הסניגור במסדר, האם מישהו אמר לו שהחשוד עצור השיב בשלילה (ת/19). בדו"ח מסדר זיהוי תצלומים אחר, לא זיהה ג'אבר אף אחד, אף שג'יהאד היה בתמונה מספר 3 (נ/1). עם זאת, בהודעתו השנייה של ג'אבר במשטרה, העיד לאחר מסדרי הזיהוי שבוצעו לו: **"במסדר הראשון אני לא בטוח שהוא קשור"**, **"הוא היה דומה, משהו כזה"** (ת/37, ש' 5,7). לגבי הבחור שזיהה במסדר השני (הנאשם), העיד: **"היה יושב בכיסא שליד הנהג"** (ת/37, ש' 11), **"היו לו פנים רזות, ולא ראיתי את הגוף שלו"** (ת/37, ש' 13), **"היה לובש כובע לבן, שאר הבגדים אני לא יודע, לא ראיתי"** (ת/37, ש' 15). לשאלת החוקר באיזה שלב ראה את הנאשם יושב ליד הנהג, השיב: **"אחרי שהאנשים התחלפו ביניהם, ואחר כך החליפו בגדים ואת הכובע"** (ת/37, ש' 17). לשאלה מי יצא מהרכב, אמר: **"הנהג יצא מהרכב, יש קיצור דרך לכיוון המספרה, הוא בדק משהו, הוא היה שם כמה שניות, חזר לרכב והתיישב בכיסא ליד הנהג. ולאחר מכן החליפו חולצות ואת הכובע"** (ת/37, ש' 20-21). לדבריו הוא לא היה עם כובע כשיצא, וכשהוא יצא מהרכב, הבחור שליד הנהג **"הוא עבר לכיסא של הנהג בתוך האוטו ולא יצא ממנו"** (ת/37, ש' 25). הוא שב וטען **"כאשר יצא מהרכב הנהג, השני עבר לכיסא של הנהג מתוך הרכב"** (ת/37, ש' 29). לשאלה אם היה לו משהו ביד, השיב: **"לא ראיתי את היד, ראיתי רק את הראש שלו"** (ת/37, ש' 31). בהמשך נשאל אם בטוח שמי שזיהה הוא זה שיצא מהרכב, והשיב: **"כן מספר 6 במסדר השני, בטוח במאה אחוז"** (ת/37, ש' 39). לשאלת החוקר אם יוכל לזהות את הבחור השני, השיב שלא שם לב, ולשאלת החוקר אם מוכן להיכנס לחדר ולומר לו שהוא מזהה אותו, השיב שלא, אלא רק עם מסיכה על הפנים. הוא שב והעיד כי אחרי שראה את הבחור שזיהה (הנאשם) עולה לרכב, לאחר כעשר דקות, שמע את הפיצוץ.

79. מנגד, בבית המשפט העיד ג'אבר, כי במשטרה הראו לו תמונה של הנאשם, ואמרו לו שבמסדר

התמונות במחשב יבחר בתמונת הנאשם, ואף איימו עליו שאם לא יאמר זאת, יכניסו אותו לכלא ויפתחו נגדו תיק נוסף. ג'אבר העיד אודות האירוע כי באותו ערב שישי היה בכניסה לביתו או בחצר, עם בן דודו, מחמוד ח'אדר. אולם בהמשך טען כי אינו זוכר מה קרה באותו ערב שהיה לפני כשנה, אך המשיך והעיד כי שמעו קול של משהו נשרף.

80. בהמשך העיד, "אנחנו לא ראינו ולא שמענו כלום, אבל בתחנת משטרת מוריה ביקשו ממני לספר שראינו מישהו שמשנה או מחליף כובע וחולצה. ומה אני גם רוצה לספר שהחוקר באשיר ומוטי אלה החוקרים אלה החוקרים שדרשו ממני לעשות ככה או להגיד ככה" (עמ' 85 לפרוטוקול, ש' 21-24). לטענת ב"כ המאשימה כי סיפר במשטרה שישב באוטו, וראה רכב גולף כסופה מגיעה לכיוונו, השיב: "אלה המשטרה ביקשו ממני לספר את זה וזה כל עוד ועוד לא נכנסתי לחקירה בפועל. לפני שנכנסתי בפועל. ואיימו עלי" (עמ' 85 לפרוטוקול, ש' 31-32) ושב וטען כי המשטרה ביקשה ממנו לומר את הדברים. גם לטענת ב"כ המאשימה, כי סיפר שהיו ברכב ארבעה אנשים, השיב: "גם השוטרים ביקשו ממני לספר ככה. כל החקירה בשיר ומוטי ביקשו ממני לספר את כל זה. ואמרו לי אם לא תספר ככה, נפתח נגדך עוד תיק אחר ונכניס אותך לכלא. הראו לי את התמונה של האיש הזה", "כן, האיש שיושב בספסל של הנאשמים, הראו לי את הצילום של תעודת הזהות שלו ואמרו לי עכשיו תיכנס לבפנים, יבואו עורכי דין ותהיה משטרה ואתה תסמן שזה הוא. אמרו לי אל תבחר בו או תזהה אותו מפעם ראשונה, אמרו לי תזהה אותו בפעם השנייה או השלישית לא זוכר בדיוק" (עמ' 86 לפרוטוקול, ש' 8-16). גם על טענת ב"כ המאשימה כי, סיפר במשטרה שהנהג והנוסע ברכב הגולף, החליפו ביניהם חולצות ואת הכובע, ואחד מהם הלך לכיוון המספרה וחזר, שב וטען שהמשטרה ביקשה ממנו לומר זאת ולחתום על האמרות ואישר את חתימתו. לטענתו, השוטרים גם הורו לו לצייר ציור, והוא חתם עליו (שרטוט מיום 24.7).

81. עם זאת, בהמשך אישר כי המספרה הוצתה והוא היה ברכב עם בן דודו, שמע קולות זכוכית נשברת, והלך לכיוון המספרה, שם ראה את האש ובקבוק זכוכית על הרצפה. אז העיד כי אנשים התקהלו באזור ומשטרה הגיעה, בין היתר היו שם מוחמד בדראן, המשכיר את המספרה, שירד לכבות את השריפה. הוא אישר כי ראה אותו רץ אחרי הרכב. אולם בהמשך תיקן, כי לא ראה את הרכב, אבל הבין שבדראן ירד מהמדרגות ורדף אחרי רכב. ג'אבר אישר את חתימותיו על מסדרי הזיהוי. הוא העיד כי במסדר - ת/19 - "אני התבלבלתי ולא בחרתי בו, (הכוונה לנאשם)" (עמ' 92 לפרוטוקול, ש' 8), אך במסדר השני, הצביע עליו. לשאלת ב"כ המאשימה, אם הוא זוכר מה אמר לחוקרים אחרי המסדר, כשנכנס לחקירה, השיב: "אני לא זוכר כלום, אבל אני רוצה לספר ולהגיד. שהמשטרה הם אלה שביקשו ממני מה לספר. וגם אמרו לי תבחר בתמונה ואני לא יודע כלום. הראו לי את התמונה שלו בתעודת זהות שלו הכחולה במשרד בצבע כחול, אמרו לי כשעכשיו נעלה אותך למסדר הזיהוי תבחר בבחור הזה. וזה מה שהיה, אני לא יודע כלום. והחתימו אותי על הכול וחתמתי" (עמ' 92 לפרוטוקול, ש' 26-30).

82. ב"כ המאשימה ביקש להכריז על העד כעד עוין, והותר לו לחקור נגדית את העד. לטענת ב"כ המאשימה כי במשטרה אמר שראה רכב גולף כסוף וגם בן דודו העיד על כך השיב: "כשהוא היה בחוץ

הוא שמע וסיפרו לו שהרכב מסוג גולף כשאני ירדתי אני והוא כששמענו את הקול של השריפה. הבן דוד שלנו בן דוד של אימא שלי מוחמד סיפר לנו אמר שהרכב בצבע כסוף אבל לא ידעתי מאיזה סוג. כן," (עמ' 93 לפרוטוקול, ש' 25-22). בהמשך, שב וטען כי אינו זוכר מה אמר במשטרה, גם כי המקרה התרחש לפני זמן רב, אך טען כי לא היה רכב גולף, "הדבר הזה לא נכון, בגלל שזה לא נכון לא היה רכב גולף. אני דיברתי עם המשפחה שלי ואני סיפרתי להם מה אני אמרתי בחקירה שלי. והמשטרה גם הביאו את הבן דוד שלי מחמוד ואני לא יודע מה עשו איתו" (עמ' 94 לפרוטוקול, ש' 7-4). ג'אבר העיד כי לא אמר דבר לאחר שזיהה את הנאשם בתמונה במסדר, שב וטען כי אינו זוכר שאמר לשוטר על החלפת הכובע והחולצות ברכב.

83. כשנשאל על העימות שבוצע לו (ת/27), ומי היה איתו בעימות: "אני לא יודע, אני לא זוכר... אני רק זוכר משהו שהמשטרה ביקשו ממני מה לעשות ולהגיד, אמרו לי גם מוחמד בן דוד של אימא שלך אמר שאתה היית בנושא או במקרה. ואנחנו ברכב מכלא דמון אמרו לי שאנחנו רוצים שאתה תעיד נגד אחד, ונעזור לך. וכשהלכתי לתחנה ואמרתי האיש הזה אני לא מכיר אותו, אמרו לי שיש לנו, יש לך תיקים אצלנו מקודם, אנחנו נפתח את התיקים האלו, אנחנו נמנע ממך להשתחרר מהכלא, והם יפתחו נגדי תיקים ואני אמשיך להיות בכלא" (עמ' 97 לפרוטוקול, ש' 28-22) וטען שהחוקר באשיר ועוד חוקר שאינו זוכר את שמו, אמרו לו זאת. ג'אבר אישר כי (בת/19), במסדר הזיהוי, זיהה את הנאשם והצביע עליו באולם בית המשפט. לטענת ב"כ המאשימה כי במסדר שנערך לו (נ/2) והצביע על אדם שאינו הנאשם, אמר לאחר מכן כי הוא אינו בטוח בזיהוי שלו ונכחה עורכת דין, הוא אישר כי נכחה, אך טען כי אינו זוכר אם שאלה אותו שאלות. לטענת ב"כ המאשימה כי במסדר ת/19 נכחו שני שוטרים אחרים, יעקב רחימה ועבד אסלי, ולא החוקרים שהוא טען, והוא ענה שהוא בטוח בזיהוי שלו במאה אחוז והצביע על תמונה 6 של הנאשם, וציין שאינו מכיר אותו מקודם, השיב: "אני ראיתי את התמונה והלכתי ואמרתי שזה האיש" (עמ' 99 לפרוטוקול, ש' 14), והוסיף: "זה הוא ואני לא יודע כלום", "אני לא יודע כלום מה אתה שואל, מספיק בבקשה", "אני סיפרתי, אני עכשיו סיפרתי את האמת, את הנכון. הנה אני בפני כבוד השופט, וזה מה שהיה. ואני מבקש שלא, אל תשלחו אותי לחקירה שוב פעם כדי שלא להכות אותי ולהרביץ לי" (עמ' 99 לפרוטוקול, ש' 22-20,16,18,14).

84. ג'אבר אישר בעדותו כי הוא מכיר את השוטר איתן, ועל המפגש עמו בתחנת הדלק, העיד: "אנחנו היינו בדרכנו למלא דלק אני ובני דודים שלי, ראה אותנו וגם אמר לנו שלום. כאילו לחץ לנו יד, ואני אמרתי לו הם מה אמרו לי, בחקירה אמרו לי שאתה לא תפגוש אותו ורק הפעם, במשטרה אמרו אתה לא תלך לבית משפט, לא תראה אותו בבית משפט ואתה לא מכיר אותו ורק הפעם הזאת, באותו יום שאתה הצבעת עליו. ואני ראיתי אותו במקרה בתחנת הדלק ואמרתי לו", "שראיתי את האיש הזה (הצביע על הנאשם) בבית משפט", "כן, ואני לא רוצה שיתרחשו בעיות בינינו, זהו" (עמ' 100-99 לפרוטוקול, ש' 11,7,5-32). הוא הוסיף כי סיפר לאיתן, ש"אתם אמרתי לו אתם אמרתם לי שאני אלך להעיד נגדו רק פעם אחת, בתחנת המשטרה, ושאיני לא אלך איתו לבית המשפט. כדי שלא יראה אותי ואני אראה אותו ויעשה לי בעיות. זהו," (עמ' 100 לפרוטוקול, ש' 32-30), אך שב וטען כי לא אמר לאיתן שהוא מפחד או חושש להעיד

וטען כי אינו מפחד מאף אחד. עוד הכחיש כי אמר לאיתן שפגש את הנאשם מחוץ לאולם בית המשפט: **"לא, אני אחרי הדין ההוא, אני פעם ראשונה רואה אותו. ואפילו אני חיכיתי עד שיצא כדי שלא יעשה לי כלום. אני חיכיתי בתוך בית משפט"** (עמ' 102 לפרוטוקול, ש' 4-6) בנוסף, הכחיש כי אמר לאיתן שהנאשם הציע לו כסף אם לא יעיד. לטענת ב"כ המאשימה כי אמר לאיתן שהוא מתכוון להפיל את התיק ולומר שבאשיר הראה לו תמונה של הנאשם קודם למסדר התמונות, השיב: **"אני אמרתי לו בגלל שזה שגוי"**, **"נכון, בגלל שזה מה שקרה באמת. אני לא משקר, אין לי לא יצא לי כלום מכל הסיפור הזה, אין לי שום קשר לסיפור הזה ואני עכשיו חוזר לכלא, אין"** (עמ' 102 לפרוטוקול, ש' 15,20-22).

85. בהמשך עדותו בבית המשפט, שב וטען ג'אבר כי השוטרים הכניסו לו לפה את הסיפור, היתה לסיפור של מחמוד בן דודו, כי ישבו ברכב, הגיע רכב גולף כסוף שהסתובב באזורם, אחר כך החליפו הנהג והנוסע מקומות ביניהם. לטענת ב"כ המאשימה עצם העובדה שהסיפור זהה, מעיד כי הוא אמיתי, השיב: **"לא. אני רוצה לענות לך שאולי החוקר הראה לבן דוד שלי את החקירה שלי, את העדות שלי ואמר לו - תקרא מה שאמרתי ולכן הוא קרא ויכול מאד להיות שכתוצאה מזה שהוא קרא את העדות שלי, הוא מסר את העדות שלו כמו אני"** (עמ' 69 לפרוטוקול, ש' 3-6). לטענת ב"כ המאשימה כי בן דודו העיד על סיפור דומה והאם שיקר, או שגם המשטרה אמרה לו מה לומר, השיב שהוא לא משקר ושכן דודו יענה על כך ושיתכן שפחד מהמשטרה. לאמירת ב"כ המאשימה כי הוא מפחד מהנאשם, השיב כי פחד ממנו כשמסר עליו דברים שקריים, אבל כיום אינו מפחד מאף אחד, כי הוא דובר אמת. בנוסף אישר, כי בסוף הדין הקודם בו העיד לראשונה בבית המשפט, חיכה שהנאשם ייצא מבית המשפט בטרם יצא ממנו כיוון שחשש ממנו, אך ציין כי כעת הוא לא מפחד. הוא הכחיש כי מסר לאיתן שהוא חושש מהנאשם. ג'אבר העיד שוב כי השוטרים הציגו לו תמונה לפני החקירה, שלאחריה היה מסדר התמונות, **"אכן בחקירה עצמה אמרו לי - תספר ככה וככה וקרה. ותוך כדי הראו לי את התמונה של הנאשם והתעודת זהות שלו הייתה על השולחן"**, ובאשיר החוקר אמר לו שלא יספר כי ראה את התמונה קודם לכן (עמ' 72 לפרוטוקול, ש' 10-12). ג'אבר אישר כי ידע שהיו כמה חשודים בתיק, ושב והעיד כי לא הכיר את הנאשם קודם לכן, והשוטרים הם שהראו לו את התמונה שלו.

86. בחקירתו על ידי ב"כ הנאשם, אישר ג'אבר כי הובא לחקירה מבית הסוהר, לאחר שבן דודו סיפר את הסיפור והגיעו אליו. הוא אישר כי ידעו ששהה באופן לא חוקי בישראל, **"אכן הם הבטיחו לי, אם אני אעיד נגד הנאשם הנ"ל, ובאם יזדמן שאני נמצא בבית צפנה ללא היתר, לא יעשו לי כלום. זו הבטחה שלהם. יצוין שאני גר אצל האמא שלי בבית צפנה"** (עמ' 74 ב' לפרוטוקול, ש' 1-3). ג'אבר אישר כי יש לו עבר פלילי וגם עבירות קודמות בקשר לכניסה לישראל, ובכל זאת הובטח לו שלא יעשו לו כלום אם ידבר על הנאשם. ג'אבר שב והעיד כי מי שהראה לו את התמונה של הנאשם מתעודת הזהות שלו, היה החוקר באשיר והורה לו למסור את הדברים נגד הנאשם. הוא שב וטען, כי לא הראו לו תמונות, רק את תמונת הנאשם. ג'אבר העיד: **"אנחנו שמענו קול. לא ראינו את הרכב אלא שמענו קול. ואז ירדנו לכיוון מטה"** (עמ' 75 לפרוטוקול, ש' 28-29), **"...כאשר הביאו אותי מהכלא למסור עדות תוך כדי כך אמרו לי השוטרים - אתה עומד להעיד נגד אדם שעשה שריפה. או**

שרף משהו. והאירוע אתה נכחת שמה. אמרתי - נכון. אני שמעתי קול. ירדנו לכיוון האירוע. והעד ממשיך לומר אכן גם איימו עלי. שאם לא אמסור עדות כנגד הנאשם, אתה תהיה בבעיה. והבעיה היא אם נראה אותך בבית צפפה אתה או האחים שלך, אנחנו נעצור אתכם על זה שאין לכם היתר כניסה לארץ" (עמ' 76ב' לפרוטוקול, ש' 8-1).

87. כאמור, במזכר של השוטר איתן מיום 9.10.2013, שב"כ הנאשם התנגד להגשתו, דיבר איתן על תקופת התאריכים 1.9.2013-30.9.2013 (ת/38), וציין כי פגש את ג'אבר בתחנת הדלק "לפני כשלושה שבועות לערך" והוא, "... סיפר לי כי הוא לא מעונין להעיד כנגד אחמד עווידה מכיוון שהוא חושש להיות מלשן והוא עומד להיכנס לכלא והוא לא מעונין להיום [צ"ל: "להיות"] מסוכסך, כמו כן סיפר לי כי אחמד עווידה שוחח איתו ואף הציע לו סכום כסף כדי שלא יעיד כנגדו בתיק ואף הציע להיות חבר שלו תמורת כך שלא יעיד נגדו. ... סיפר לי כי הוא יפיל את התיק כך שהוא יטען בבית משפט שהחוקר בשיר הציג לו תמונה של אחמד עווידה לפני החקירה והמסדר זיהוי ואמר לו זה הבחור שאתה צריך לזהות" (ת/38).

88. בעדותו העיד השוטר איתן, כי כשלושה שבועות לפני כתיבת המזכר, הוא תידלק את רכבו המשטרתי בתחנת דלק סונול ופגש בג'אבר, "...פגש אותי בתחנת דלק. בא, לחץ לי את היד, ביקש לראות, לדבר איתי. הוא אומר לי תשמע, אני במצב לא טוב, יש לי את הבית משפט אני צריך להעיד כי זימנתי, ... מבחינת האיתור אליו הביתה לתת לו את ההזמנה לבית משפט. ואז הוא התחיל לספר לי שבעצם הוא נדרש להעיד בבית משפט על כל העדות שהוא נתן במשטרה נגד עוואדה (הנאשם). ואז הוא סיפר לי בעצם שעוואדה יצר איתו קשר, הם דיברו והוא ביקש, הציע לו סכום כסף על כך שהוא לא יעיד ואף הציע להיות חבר שלו על כך שהוא בעצם לא יעיד. זהו, זה מה שהיה. דיווחתי לאחר כשבוע לערך, שבועיים ליובל הפרקליט ורשמתי את הדו"ח הזה" (עמ' 102 לפרוטוקול, ש' 9-1). לטענת ב"כ המאשימה, כי ג'אבר מכחיש את האמור, אף שאישר כי פגש באיתן בתחנת הדלק, השיב כי הוא מבין את חששו של ג'אבר שנתון בלחץ כבד מצד משפחתו ומצד הנאשם, לאור העובדה שהוא תושב שטחים אשר שהותו בארץ במסגרת איחוד משפחות, נדונה בבית המשפט העליון שכן אביו גר בבית לחם ואמו בבית צפאפא והוא חושש כנראה מלהיקרא "מלשן". עוד העיד איתן, כי ג'אבר אינו שוהה בלתי חוקי בארץ, שכן יש דיון על מעמדו בבית משפט העליון ומעצרו הוא בקשר לעבירות אחרות. איתן העיד, כי הוא משמש כרכז מודיעין בכפרים, ומכאן היכרותו עם ג'אבר ומשפחתו מספר שנים. עוד העיד כי אינו זוכר במדויק מתי פגש בג'אבר, ולכן ציין במזכר את התקופה שבין 1.9 ל-30.9 והוסיף, לפני כשלושה שבועות מכתיבתו ואם יש צורך, הוא יכול לבדוק את התאריך בו תודלק רכבו בתחנת הדלק. איתן העיד כי הוא ראה בשיחה משהו חשוב, ולכן עדכן מיוזמתו את ב"כ המאשימה, והוסיף: "אם כל אזרח אם כל אדם בעצם מספר לי משהו שהוא עומד לעשות בלשבש תיק או חקירה, אני ארשום, כמובן שאני ארשום. בדרך כלל רכז מודיעין לא עושה, לא רושם דו"חות פוגעניים בכוונה תחילה אבל מפני שזה עבירה פלילית ואני רואה לנכון שזה בעצם יש פה את הלחץ הזה שמופעל על העד, ראיתי לנכון לדווח לעורך דין קיזר", (עמ' 107 לפרוטוקול, ש' 10-6) השיב לשאלת בית המשפט, שלא עשה כן רק לאור היכרותו עם ב"כ המאשימה.

89. על מנת לסתור את טענתו של ג'אבר בעדותו, כי גרסתו הושתלה לו מפי השוטרים. הובאו לעדות מטעם המאשימה, מספר רב של שוטרים, שהיו מעורבים בחקירת הנאשם. בין היתר העידו: שחר, אדם לקר, ג'קי, אללה דין, פאיז, פנחס, באשיר ורגב. כאמור, טענותיו של ג'אבר לגבי הגרסה שהושתלה, התמקדו בשוטרים באשיר ורגב. יתר עדויות השוטרים, בעיקרן, לא נגעו לעניין ונמצאו מהימנות בעיני. רובן ככולן, דחו את הטענה כי לידיעתם, הושתלה הגרסה בפי ג'אבר ואף הביעו דעתם על חומרת המעשים, אם נעשו, שכן הם מהווים עבירה בפני עצמה (עדותו של ג'קי - עמ' 79 לפרוטוקול, ש' 18,20-21,23-24,30-32, עמ' 80 לפרוטוקול, ש' 21,23, עמ' 87 לפרוטוקול, ש' 15; עדותו של אללה דין - עמ' 71 לפרוטוקול, ש' 4-9, עמ' 73 לפרוטוקול, ש' 7; העד פאיז - עמ' 74 לפרוטוקול, ש' 21-25, עמ' 74 לפרוטוקול, ש' 30-32; העד פנחס - עמ' 96 לפרוטוקול, ש' 1-5).

90. העד באשיר, שהיה מעורב בתרגום הודעתו השנייה של ג'אבר, השיב לטענת ב"כ המאשימה כי ג'אבר טוען שהשוטרים הכתיבו לו את הדברים שעליו לומר, ואף הוצגה לו תמונת הנאשם לפני מסדר הזיהוי שעליו לזהותו: **"קודם כל, את האירוע עצמו אני לא כל כך זוכר. אני מתנצל, כבוד השופט שאני לא כל כך זוכר את האירוע. דבר שני, דברים כאלה ממש לא נעשו. כאילו, דברים שלא חוקיים אנחנו לא עושים. אם יש משהו חוקי אנחנו כן נעשה. דברים כאלה לא נראה לי שכן נעשה"**, **"קשה לי, קשה לי לזכור. אני זוכר פחות או יותר כאילו את הסיפור מבחינת ג'אבר, כי אני מכיר את המשפחה"** (עמ' 110 לפרוטוקול, ש' 1-4,6-7). באשיר העיד, כי לא זכור לו משהו חריג מעדותו של ג'אבר. לטענת ב"כ המאשימה, כי ג'אבר טוען שהוא והחוקר מוטי, שוחחו עימו ואמרו לו מה לומר בהודעתו לפרטים, השיב: **"התייחסות, קודם כל, עוד פעם אני אומר שאת האירוע עצמו אני לא כל כך זוכר אבל לא נראה לי שנעשה דבר כזה. אין סיכוי אפילו. זה אין, משהו לא חוקי אנחנו לא נעשה. ואין, גם אין לנו שום טעם כאילו מבחינת אנשים פה לעשות משהו כי אין לנו קשרים איתם"** (עמ' 110 לפרוטוקול, ש' 19-22) בהמשך הוסיף, **"עוד פעם, אני אומר כזה דבר שמשפחת ג'אבר אני אותם מכיר אחד אחד, כאילו היה לי כמה אירועים איתם שאני מכיר אותם גם מכירים אותי אז כשהייתי בלש, הייתי הרבה בכפרים שמה. אבל דברים כאלה שלעשות דברים נגד החוק נגד, לא נראה לי שנעשה את זה ובחיים שלנו לא נעשה את זה. גם אני לא זוכר בכלל שישבתי איתו, כאילו ישבתי איתו בתרגום וזהו לא, לא, ממש לא"** (עמ' 111 לפרוטוקול, ש' 6-11). לטענת ב"כ המאשימה כי ג'אבר אף טוען שהוצגה לו תמונת הנאשם מתעודת הזהות שלו, טרם מסדר הזיהוי, השיב: **"התייחסות כמובן כמו... שהתייחסתי מקודם לדברים כאלה לא נעשה ואני את האמת זה נשמע הזוי מה שאדוני טוען"** (עמ' 110 לפרוטוקול, ש' 28-29). באשיר שב וטען בעדותו כי אינו זוכר את האירוע לפרטים והעיד כי לא היה מעורב כל כך בתיק, שאם כן, היה זוכר. הוא העיד כי לו היה תשאול או תחקיר קודם לחקירתו של ג'אבר, הכל היה מוקלט. באשיר לא זכר כיצד הגיע ג'אבר לחקירתו. לטענת ב"כ הנאשם כי ייתכן שלאור היכרותו עם משפחתו של ג'אבר, הוא קיבל את התפקיד לדבר עם ג'אבר ולדוּבּוּ, השיב: **"לא, לא, ממש לא. אין שום קשר. מכיר אותו אז כשהייתי בבילוש כשהייתי נכנס למעצרים ולא לחברים"** (עמ' 112 לפרוטוקול, ש' 7-8).

91. העד רגב, העיד בבית המשפט לגבי טענותיו של ג'אבר: **"המצאנו כאילו? זה מה שהוא אומר? לא, זה שקר וכזב. הוא בפעם הראשונה בא וסיפר לנו שהוא היה יחד עם חבר ברכב, הוא גם הראה**

לנו את זה על מפה. הוא עמד, הם היו עם הכיסאות נשענים אחורה לפי מה שאני זוכר שהוא אמר לי, ככה שמבחינת כלפי חוץ הרכב כאילו נראה ללא אנשים. ואז אותו רכב שבו היה הנאשם עם אחרים הגיעו, חנו קרוב אליו. הוא ראה אותם מחליפים, ככה הוא מסר לי מילה במילה, שהם הוא ראה אותם מחליפים כובע, מחליפים חולצה וראה אחד יוצא ומיד אחר כך ראה את כל הסיפור הזה של האש. ואני רק רוצה לציין שהחקירה הזאת הייתה חלק מתכנית בזמנו של הדרכה תוך תפקידית במחוז, מחוז ירושלים. הדרכה תוך תפקידית זה איזה שהוא פרויקט שהממ"ז הקודם, ניסו שחם, החליט שהוא רוצה ליישר קו מבחינת הסיור, הבילוש, החקירות, להעלות את הרמה, להעלות את המקצועיות של אותם אנשים. והחקירה הזאת נבחרה כחקירה של מרחב מוריה שבה יטפלו, שכל החוקרים וכל הבלשים שהיו חלק מאותו מאותה קבוצה היו מעורים. היה לנו ליווי צמוד של שני סנ"צים, שהם ממש ליוו אותנו מבוקר עד הרכב מכל החקירה וכל צעד ותכנית חקירה וכל בוקר פתחנו בסיכום, סיכום של היום הקודם ותכנית החקירה לאותו יום. זה היה משהו, מה שנקרא (אנגלית) "עמ' 121-122 לפרוטוקול, ש' 2-16), "כן, סוג של חקירה לדוגמה כדי שחוקרים צעירים, חוקרים חדשים, אני בזמנו קצין שרק סיימתי קורס קצינים והגעתי אז להוביל וללמוד, ככה שטענה כזאתי משוללת כל יסוד שאנחנו שתלנו לו מה להגיד" (עמ' 122 לפרוטוקול, ש' 4-7).

92. לטענת ב"כ המאשימה כי ג'אבר טוען שהוצגה לו תמונת הנאשם לפני מסדר הזיהוי, השיב: "אני קשה לי לקבל את זה, זה משהו שלא יעשה. הוא צריך להגיד מי, מה, איפה, כאילו אני מבחינתי לא יודע על דבר כזה, זה מבחינתי עבירה, זה אין, אין כאילו אין, לדעתי זה גם כן חלק מהעניין, לדברים אין שחר ואני חושב שזה עלה גם בהמשך החקירה אחרי שסיימנו את החקירה שאת אותו אחמד ג'אבר דרך אגב הוא היה, הוא נעצר באירוע אחר של אירוע הפרות בבית צפאפא שהוא נעצר בתקיפת שוטרים ופתאום אני רואה אותו. אמרתי לו מה העניינים? מה אתה עושה פה? מה, מה פתאום אתה עצור וזה? ואז שאלתי אותו על האירוע, הוא אומר לא, אני לא רוצה לזה, אני מפחד ממנו, מהנאשם, מהנאשם ומשפחתו. לדעתי זה הבסיס לכל העניין" (עמ' 122 לפרוטוקול, ש' 12-21). לשאלת ב"כ הנאשם האם יש אפשרות שהעבירו לג'אבר את כל הפרטים בהודעתו, לפני חקירתו, השיב: "לא, לא, לא, לא" והוסיף, "לא בידיעתי, לא באישורי, לא שידוע לי על זה, לא נתתי יד לזה בשום צורה ואופן" (עמ' 128 לפרוטוקול, ש' 14, 26-27). רגב שב וטען כי הוא שולל את הטענה שהוצגה לג'אבר תמונה של הנאשם טרם מסדר הזיהוי, "אני לא אשרוף אותו ואראה לו תמונות. זה מישהו שיכול פה להפיל או להרים תיק. כמובן שאתה אומר פה משהו שהוא עבירה פלילית, זה כמו לתפור למישהו תיק וזה לא... ככה זה נשמע ומשתמע מכך וכמובן שאני לא מסכים כלל ועיקר עם הדבר הזה" (עמ' 131 לפרוטוקול, ש' 25-27, 29-30). בהמשך העיד רגב: "אמרתי לך אני מבחינתי לא מקבל את זה שהראו לו תמונה לפני כן אם זה מה שאתה רומז", "אני אומר שלא היה מצב כזה. יכול להיות שהוא מתכוון מסדרי זיהוי והוא רשם דפדוף תמונות. לפעמים אתה יודע זה טעות סופר" (עמ' 135 לפרוטוקול, ש' 12-13, 17-18).

93. את גרסתו של ג'אבר שהוגשה מכוח סעיף 10א ואליה אתייחס בדיון בהמשך, ביקש ב"כ המאשימה

לתמוך בגרסתו של בן דודו של ג'אבר שהיה עימו בזירה - ח'אדר.

ח'אדר העיד כי בליל האירוע, בסביבות השעה שתיים עשרה, רבע לאחת בלילה, היה בדרכו לבית בן דודו ג'אבר, שנמצא בבית צאפפה. בדרכו, ראה רכב מסוג גולף, בצבע אפור ואדם שעמד לידו ולבש ז'קט בצבע לבן וכובע לבן (קפוצ'ון של הז'קט). לאחר שעלה לביתו של בן דודו, שאל אותו האם הוא מכיר את אותו איש, והוא השיב שלא. עוד העיד ח'אדר, כי הוא ובן דודו ישבו בכניסה לבית. בן דודו ישב ברכב, והוא עמד לידו, "שאלתי אותו מה אלה עושים פה? אמר לי אני לא יודע. רציתי לפנות אליהם ולשאול אותם וחזרתי בי, עזבתי אותם. אחרי כמה דקות עזבו את המקום והלכו לכיוון של בית צפאפא, חשבתי שהם הלכו. אחרי עשר דקות חזרו שוב פעם והגיעו לכיכר של בית צפאפא ועלו לכיוון של גילה. אחרי כעשר דקות, רבע שעה חזרו שוב פעם, עמדו באותו מקום. אני ליד הבית של דוד שלי מאחור, אחרי עשר דקות אני הלכתי לכיוון שלהם לשאול אותם והם עלו בחזרה לפני שראו אותי. כשראו אותי בא לכיוון שלהם עלו לרכב ועזבו, שוב הלכו לכיוון של הכיכר ועלו לגילה. אחר כך, אחרי עשר דקות אני חזרתי בחזרה הביתה. התחלתי להחליף את הבגדים שלי, שמעתי קולות של שבירי זכוכיות," "צעקות, שבירת זכוכיות וגם משטרה. ירדתי למטה, שאלתי מה מתרחש פה? אמרו שרכב מסוג גולף בצבע אפור זרקו זכוכית. זרקו זכוכית וברחו ובן דוד שלי רדף אחריהם ולא תפס אותם," "הם זרקו בקבוקי תבערה. שאלתי אותם מי אלה הבחורים? אמרו רכב גולף אפור. אמרתי להם ראיתי אותם לפני כחצי שעה. זהו" (עמ' 50,51 לפרוטוקול, ש' 18-27, 30-32, 2-3).

94. ח'אדר המשיך והעיד, כי ראה את אותו אדם עם הז'קט והכובע הלבנים, עלה לרכב הגולף וישב במושב הנהג מעט זמן. כשהוא הגיע לבית, שמע צעקות ורעש, וכשירד למטה, ראה אש בוערת במספרה. ח'אדר תאר את הבחור שעלה למושב הנהג ברכב הגולף: "הוא רזה ובגובה שלי, הוא לא היה שמן", "היה עם כובע בצבע לבן עם סמל נייק, יכול להיות סמל נייק, אני חושב סמל נייק... מברזל ואני חושב שזה סמל נייק והוא מהברק שלו חשב שזה מברזל ונייק" (עמ' 52 לפרוטוקול, ש' 14, 20-24). עוד העיד, "שמעתי שבר של זכוכית, שבירת זכוכית וצעקות של אנשים. התלבשתי בחזרה וירדתי לרדת מה הולך שם" (עמ' 53 לפרוטוקול, ש' 1-2). בנוסף שרטט את תרשים מיקומו ביחס למספרה, לבית בן דודו ולרכב הגולף שראה ושהיה במרחק כשמונה-עשרה מטרים, מהרכב בו היה בן דודו, והוא לידו (ת/35). ח'אדר המשיך והעיד כי בליל האירוע, כשדיבר עם בן דודו ג'אבר, שהיה ברכב, היה ג'אבר באמצע שיחת טלפון בנייד. בנוסף אישר, כי כפי שאמר במשטרה, ג'אבר ראה את רכב הגולף והאנשים שבו, דרך המראה שברכבו. עוד אישר כי רכב הגולף נסע אחורה וקדימה, עד שלבסוף נסע לכיוון גילה ואחרי כ"רבע שעה", "הגעתי לבית, אחרי רבע שעה הגעתי לבית, יכול להיות עשרים דקות דבר כזה. החלפתי את הבגדים, בזמן שאני מחליף את הבגדים שלי שמעתי את הקולות" (עמ' 57 לפרוטוקול, ש' 3-5)(הדגשות שלי מ.ה.). עוד הוסיף בהמשך עדותו כי מהרגע שראה את רכב הגולף ועד ששמע את קולות הזכוכית, "יכול להיות חצי שעה לא במדויק, אני לא ראיתי, לא הסתכלתי על שעון אבל בערך", "אני לא ישבתי אצל הדוד שלי שעה, אני הלכתי ישבתי אצלם רבע שעה, עשרים דקות וחזרתי הביתה. לקח לי עד שהגעתי הביתה עשרים דקות ומאז שיצאתי מהבית של דוד שלי עד שהגעתי הביתה עשרים דקות, חצי שעה", "כן, מאז שראיתי אותם עד ששמעתי את הקולות בערך לא שעה, ארבעים דקות לא יותר" (עמ' 60,61).

לפרוטוקול, ש' 12-13,11-14,21-22).

95. בחקירתו החוזרת, הבהיר ח'אדר כי מרחק ההליכה מרכב הגולף לביתו שנמצא ברחוב ממול, חמש או שש דקות הליכה. ח'אדר אישר כי אינו יכול לדעת אם אותם רעשים של הזכוכית, קשורים לאנשים שהיו ברכב הגולף, אך הוסיף: "נכון, אבל אני את האמת היה לי משונה שראיתי אותם לובש את הג'קט, שהוא היה לובש את הג'קט, וכשירדתי הבן דוד שלי אמר הגולף האפור, אני לא אמרתי בהתחלה, רק שאמר הגולף האפור אמרתי שראיתי את האנשים האלו" (עמ' 57 לפרוטוקול, ש' 8-11) (הדגשות שלי-מ.ה.). הוא המשיך והעיד, כי שמע קולות זכוכית אך לא ראה את הזכוכית וגם לא ראה את האנשים שזרקו את בקבוק התבערה: "אני לא נכנסתי ולא ראיתי, אני רק כשהגעתי שאלתי מבחוץ והייתה משטרה ואנשים אמרו כך וכך וכך" (עמ' 58 לפרוטוקול, ש' 27-28). בנוסף העיד, כי לא ראה את תווי הפנים של האדם שנכנס לרכב הגולף ולבש קפוצ'ון, אך ציין כי היתה תאורת רחוב.

96. עוד ביקש ב"כ המאשימה לתמוך את גרסתו של ג'אבר, בעדותה של רשא, השכנה שגרה בקומה מעל המספרה. רשא העידה כי בליל האירוע, "השעה הייתה בשעות הלילה בין השעה אחת לפנות בוקר עד שתיים לפנות בוקר, אני יש לי תינוק ואני אז הייתי ערה, שמעתי קול של זכוכיות שנשברו מתחת לבית, אני הייתי ערה ומהר יצאתי למרפסת, אחרי כל מה ששמעתי ראיתי אש וראיתי עשן שחור וראיתי מישהו שעומד. והתחלתי לצעוק והתחלתי לשאול מה הוא עושה. האיש הזה לקח את עצמו וברח ואני הערתי את בעלי, זה מה שקרה" (עמ' 67 לפרוטוקול, ש' 15-20), "הוא ברח למעלה לגילה, שמעתי קול של רכב שהדלת שלה נסגרה, אחר כך הרכב הזה ירד במהירות מליד הבית הרכב מסוג גולף בצבע אפור או כסף" (עמ' 67 לפרוטוקול, ש' 7-9), והיא העירה את בעלה לכבות את האש, הם ירדו למספרה כיבו את האש וקראו למשטרה. עוד העידה, כי מדלת חדר השינה, יש גישה למרפסת, ומשם היא קראה לבעלה שהיה במיטה במרחק של כשני מטרים להתעורר, צעקה, בעלה התעורר, ואותו אדם ברח. לאחר מכן בעלה התלבש וירד, ורץ למטה למספרה, ללא נעליים. בהמשך אישרה כי קראה לבעלה ולאחר מכן חזרה למרפסת, לאחר כ- 10 שניות (עמ' 78 לפרוטוקול).

97. רשא תיארה בעדותה את אותו איש: "לא הוא בהיר ולא הוא שחרחר, הוא בגובה של מטר שישים עד מטר שישים וחמש, הוא בגיל של בן עשרים ושתיים לעשרים וארבע עשרים וחמש. היה במכנס עד מתחת לברך קצר עד מתחת לברך, יש לו כיס, וחולצה בצבע לבן וכובע בצבע לבן (והיא סימנה ביד שלה כאילו כובע קסקט)", עם מכנסיים בצבע אופוויט וכובע לבן (עמ' 67 לפרוטוקול, ש' 23-26), "לא רחב או שמן ולא רזה" (עמ' 68 לפרוטוקול, ש' 27). בהמשך הכחישה כי אותו אדם היה רעול פנים. רשא העידה כי במסדר הזיהוי שנערך לה, "אמרתי לגבי הגודל של הגוף כן, אבל לגבי תווי פנים שלו אני לא בטוחה בגלל שבאותו יום של קרות המקרה האיש עמד ומאחוריו זה היה התאורה" (עמ' 69 לפרוטוקול, ש' 5-7). בהמשך הוסיפה "אני לא בטוחה מהתווי פנים שלו בגלל שהתאורה הייתה מאחור והיה עם כובע ומראה -" ואישרה כי גם היה עשן שחור שעלה לכיוון המרפסת בה עמדה (עמ' 73 לפרוטוקול, ש' 2-3). רשא העידה כי את הגולף היא ראתה,

כיוון שהייתה בכביש, שם יש תאורה. אולם בהמשך, כשנשאלה אם כפי שטענה במשטרה, שמעה רק דלת נטרקת אישרה, והוסיפה כי לא יכלה לראות את הרכב בגלל העצים, רק לאחר שהרכב החל לנסוע ואישרה כי לא ראתה את אותו אדם נכנס לרכב, אלא רק שמעה את הדלת נטרקת והניחה כי הוא נכנס אליו. בנוסף, אישרה כי לא ראתה שאותו אדם זרק את בקבוק התבערה, רק שמעה את קולות הזכוכית בעודה בחדר השינה שלה, ולאחר מכן כשיצאה, ראתה אותו עומד (עמ' 75,76 לפרוטוקול).

98. בניגוד לעמדת המאשימה, כי הנאשם הוא שהצית את המספרה, עומדת גרסת הנאשם השוללת כל קשר להצתה. הנאשם שב וטען, הן בהודעותיו במשטרה והן בעדותו כי לא הצית את המספרה ולא היה בזירת האירוע. כאמור, לא הכחיש את הריב שקדם לאירוע ההצתה. בנוסף, הנאשם הכחיש בעדותו את הניסיון להניע את ג'אבר מלמסור עדות כנגדו.

99. בהודעת הנאשם מיום 22.7.2012 (ת/1), הכחיש הנאשם מכל וכל את המיוחס לו. בנוסף, הכחיש כי הוא מכיר את המספרה של סוהא, לטענתו ידע כי המספרה נשרפה, רק מהדברים שאמר לו החוקר שחר. גם בהודעת הנאשם במשטרה מיום 24.7.2012 (ת/2), הכחיש את המיוחס לו. הוא שב והעיד כי לא פגש ביום של הריב, את ג'יהאד, בן דודו - "**הוא לא היה איתי ואני לא שרפתי מספרה**" (ת/2, ש' 65). הנאשם שב וטען "**לא שרפתי את המקום... לא הייתי עם אנשים ששרפו את המקום**" (ת/2, עמ' 18, ש' 19,22). לטענתו, דוד שלו סיפר לו ששרפו את המספרה, כשבוע לפני החקירה (24.7.2012) בעבודה. בהודעת הנאשם במשטרה מיום 26.7.2012 (ת/4), הנאשם שב וטען כי אינו רוצה להגיד דבר. שב וטען כי לא היה מעורב בשריפת המספרה. לדבריו הוא לבש באותו יום ג'ינס וחולצה שחורה, ולא החליף בגדים.

100. בעדות הנאשם בבית המשפט, הכחיש כל קשר להצתה. הוא העיד כי אין לו מושג, מדוע שיאמרו עליו את הדברים האלו. "**אין ממנו**", "**אין מהדברים האלה**", "**לא קרה**" (עמ' 116 לפרוטוקול, ש' 13,15,21). לטענת ב"כ הנאשם כי ג'אבר והשוטר איתן, אמרו כי הציע כסף לג'אבר על מנת ש"יפיל" את התיק, השיב: "**אין מהדברים האלה**", "**אין לי שום קשר**", "**לא מכיר אותו**" (עמ' 117 לפרוטוקול, ש' 11,13,15). הנאשם העיד כי במהלך החקירה לקחו אותו השוטרים למספרה של סוהא, "**נכנסתי אני למספרה של סוהא, אמרתי לה את רוצה ממני משהו? אני עשיתי לך משהו? על יד השוטרים, על יד החוקרים. אמרה לא, אין בינינו כלום. אתה למה עצור? אמרתי לה בגלל החנות שלך**", (עמ' 118 לפרוטוקול, ש' 8-10) והיא אף קנתה לו קופסת סיגריות. לשאלת ב"כ הנאשם מה יש לו לומר על הטענה כי שרף את המספרה, השיב: "**אין מה להגיד, לא שרפתי, לא עשיתי שום דבר**" (עמ' 118 לפרוטוקול, ש' 31), לטענה כי מישהו שהיה אתו שרף, "**לא היה**" (עמ' 119 לפרוטוקול, ש' 3).

101. הנאשם המשיך והעיד בבית המשפט כי ג'יהאד בן דודו וחברו, היה מאורס לדוניה, והאירוסים בוטלו. לטענת ב"כ המאשימה כי היו שלושה ברכב, ואחר כך הם נסעו להצית מספרה, השיב: "**אין דבר כזה**"

(עמ' 151 לפרוטוקול, ש' 14). שוב לטענת ב"כ המאשימה כי לא נפגש עם מירי ויובל, כי נסעו להצית את המספרה, השיב "אין דבר כזה" (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 11). לטענת ב"כ המאשימה כי היה בבית צפאפא השיב שלא, שהיה בקטמון ולא בבית צפאפא "בכלל לא נכנסתי לשם" (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 15). לטענת ב"כ המאשימה אם לא הגיע לרחוב דב יוסף, השיב: "אני לא מתגורר שם, אני לא מכיר את הרחובות" (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 17). גם לטענה כי הגיע, ירד מהרכב, הלך לכיוון המספרה, חזר לרכב ואחרי כמה דקות, ירד וזרק בקבוק תבערה על המספרה, השיב: "אין דבר כזה" (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 20). לטענת ב"כ המאשימה כי לאחר עדותו של ג'אבר בבית המשפט, הוא פגש בו והציע לו כסף כדי שלא יעיד, השיב: "אין דבר כזה", "אין דבר כזה. הוא אמר בבית המשפט והוא סיפר שבפעם הראשונה שאני הייתי איך שאני יצאתי מהבית משפט הוא יצא אחרי. הוא סיפר את זה על דוכן העדים" (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 3-28,1) ושב וטען כי לא דיבר עם ג'אבר.

102. בעימות בין הנאשם לג'אבר, הכחיש ג'אבר הכרות עם הנאשם. טען כי ראה את הנאשם בבית צפפה באירוע של השריפה. לטענת הנאשם זו פעם ראשונה שהוא רואה אותו. ג'אבר הוסיף: "היה באותו [צ"ל: "באוטו"] עם עוד אנשים החליפו חולצות ונתן לו את הכובע והחליפו מקומות בתוך הרכב-", "אחר כך היו מסתובבים ברכב ואני ראיתי את הבחור הזה שיושב מולי שהוא יורד מהרכב, בדק איזה דרך לכיוון המספרה-" (ת/27, ש' 15-16, 14-15, 9, 5, 3). ג'אבר העיד כי הוא בטוח במאה אחוז שזה הוא, שהוא היה רכב גולף בצבע כסף. לשאלת החוקר את הנאשם, איך הוא מסביר את הזיהוי, השיב שאולי זיהה אותו מהריב שהיה קודם לכן. אף שלטענת ג'אבר, הוא לא היה עד לאותו אירוע.

103. בהודעתו של מוחמד ח'אדר המשכיר את המספרה לסוהא, העיד על יום אירוע, "... אשתי הייתה באותו רגע במרפסת... ממש מעל המספרה. ובאותו רגע היא ראתה מישהו עם כובע לבן, מכס קצר לבן, וחולצה לבנה גם, זורק בקבוק תבעירה על דלת של המספרה ורץ... אשתי קרא לי ואני הגעתי למרפסת לבדוק מה קרה, הסתכלתי למטה לכיוון הדלת של המספרה, ועלתה להבה של אש עליי, אני יש רצתי אל הדלת, ירדתי למטה, ראיתי את האוטו מסוג גולף צבע כסף נוסע לכיוון גילה, נוסע מהר. ואז הגיעו משפחת עאוני ועוד חברים ובני דודים. שאלו אותי עם [צ"ל: "אם"] אני ראיתי גולף שיש בה ארבעה אנשים, אמרתי להם עכשיו היא ברוחה מפה, אבל אני לא יודע מי אלה. אמרו לי אנחנו יודעים רבנו עכשיו איתם ליד הבית שלהם בפת, ואנחנו מכירים אותם וזה ממדוח סלהב, בחור ממשפחת עויידה, אחמד עויידה, ואחד ממשפחת סלאמה ואחד מסילוואן..." (ת/13, ש' 11-3) (הדגשות שלי-מ.ה.). בהודעתו הנוספת של מוחמד ח'אדר מיום 23.7.2012 (ת/14), העיד כי יש בחור בשם מחמוד עסאם ג'אבר שראה את החשודים מחליפים בגדים, ברכב גולף בו היו ארבעה אנשים, שפנה אליו אחרי השריפה ואמר לו זאת.

104. בהודעתה של סוהא, בעלת המספרה במשטרה העידה, כי קיבלה שיחת טלפון ממוחמד בדרן ממנו היא משכירה את המקום, שהודיע לה כי שרפו את המספרה בשעה 01:30 לערך. לדבריה: "לפני שהוא התקשר, 20 דקות לפני השיחת טלפון היה ליד הבית שלנו באלכסנדריון, מאחורי הבית,

הייתה גולף אפורה עם ארבע גברים שדברו עם בן דוד של בעלי, מוחמד אחמד עליאן, לא היה כלום עם ארבע הגברים האלה, הם נסעו ואני ראיתי אחד עם כובע לבן..." (ת/28, ש' 5-7). לשאלה מה הקשר של רכב הגולף להצתה ומדוע היא מספר זאת, השיבה: "שמעתי שהם היו ליד המספרה, גולף הייתה ליד הבית שלי וגולף הייתה ליד המספרה..." , "הבית שלי למעלה והייתי במרפסת, אני ראיתי [צ"ל: "ראיתי"] רכב גולף עוברת ואחד עם כובע לבן, זה היה הנהג או לידו, אני לא בטוחה כי ראיתי את זה מרחוק" (ת/28, ש' 10,12-13) (הדגשות שלי-מ.ה.). סוהא העידה כי אינה חושדת באף אחד, אלא בארבעה גברים שהיו בגולף, כי רק הם היו בכביש באותה שעה, ביום שישי בלילה. לגבי הרכב העידה: "אפור וזכוכית אחורה שחור" (ת/28, ש' 23). סוהא העידה כי היא לא ראתה את ארבעת הגברים, רק שמעה שהם היו ארבעה וגם כי החלונות היו שחורים. לדבריה שמעה מבעלה שאולי הנאשם עשה זאת, כפי ששמע בעלה מבן דודו. היא אישרה כי היא מכירה את הנאשם בפנים, שכנים של אחותה ושניהם מבית חנינה.

דין והכרעה בקשר לזהות המצית

105. אפתח בגרסתו של ג'אבר, שהוצגה לעיל, והוגשה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות. כידוע, בהתאם לסעיף 10א(א) לפקודת הראיות:

"אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:
(1) מתן האמרה הוכח במשפט;
(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;
(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה".

106. עיון בחומר הראיות כפי שהובאו לעיל, הביא אותי לכלל מסקנה כי יש לקבל את אמרתו של ג'אבר בהודעותיו במשטרה, על כל חלקיה. מתן האמרה הוכח במשפט מעבר לכל ספק סביר, ג'אבר העיד וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו, וכמובן, שג'אבר הכחיש את תוכן האמרה על חלקיה, ושב וטען כי הדברים הושתלו לו על ידי השוטרים רגב ובאשיר - בדגש על השוטר באשיר.

107. השוטר רגב כאמור, שלל מכל וכל את שייחס לו ג'אבר בהקשר לו ולבאשיר. עם זאת אעיר, כי עדותו של באשיר הייתה מסתייגת. באשיר שב וטען כי אינו זוכר את האירוע לפרטים, אף כי ראוי שזכרונו ירוען בהתאם לנהלים. עם זאת, הכחיש שוב ושוב את האפשרות של מעורבות במעשה לא חוקי, כגון שתילת הדברים בפי נחקר אף שעלו מעט הסתייגויות בעדותו, כגון "...אבל דברים כאלה שלעשות דברים נגד החוק נגד, לא נראה לי שנעשה את זה ובחיים שלנו לא נעשה... אני לא זוכר בכלל שישבתי איתו...". מצופה שבמעשה כה חמור המיוחס לשוטר, עמום יהיה הזיכרון ככל שיהיה, הוא יהיה בטוח שמעשיו שלא יכולים לעלות כדי האשמות כה חמורות.

108. אף על פי כן, אני מקבל את אמרתו של ג'אבר ואת זיהויו את הנאשם במסדר זיהוי התמונות. מהודעותיו במשטרה, התרשמתי ללא כל ספק, כי מסר את הדברים כפי שהתרחשו. הדברים לא הושלתו בפיו, וזיהויו את הנאשם לא זוהם בהצגת תמונה של הנאשם מתעודת הזהות. בהקשר זה, אני מקבל את טענת המאשימה, כי ג'אבר חשש מהנאשם ולכן ביקש לחזור בו מגרסתו. הדבר בא לידי ביטוי בחשש שבא לידי ביטוי לאחר עדותו בבית המשפט. בנוסף, קיבלתי את הדברים שמסר השוטר איתן, שעדותו מהימנה עליו, כי ג'אבר ביקש לסכל את התיק ואת הרשעת הנאשם בשל חששו ממנו ובשל כך העליל על השוטרים שחקרו אותו. לכך יש להוסיף את הודעתו של בן דודו ח'אדר, שנכח עימו בעת התרחשות הדברים, ומסר גרסה זהה לזו של ג'אבר, גרסה שלא נטען כי הושלתה גם בפיו.

109. אף על פי כן, גם אם אקבל את גרסתו של ג'אבר על כל חלקיה, אשר תחילתה נתמכת בעדותו של ח'אדר - בן דודו, היש בחומר הראיות המסתכם באמירתו של ג'אבר, כי הנאשם נצפה ברכב כסוף, עם שלושה אחרים, כשבשלב כלשהו נכנס לכיוון השביל ("כניסה רגלית") המוביל אל המספרה "הסתכל" ולאחר כ-10 דקות, נשמע פיצוץ ועלה עשן מהמספרה. עוד תאר כובע לבן עם סמל נייק. אמירה זו אינה קושרת את הנאשם באופן חד משמעי להצתת המספרה, וכפי שצוין לעיל, המדובר בראייה אחת בתוך מארג הראיות הנסיבתיות שהוצגו.

110. בנוסף, אל לנו לשכוח, כי בהתאם לסעיף 10א (ד) לפקודת הראיות: **"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה"**. אעיר, כי ב"כ המאשימה בסיכומיו, לא הקפיד להתייחס לחומר הראיות, בהיצמד לחוק ולא הצביע מפורשות על החיזוק הנדרש, אף כי טען למספר ראיות "התומכות" בגרסתו של ג'אבר.

111. לטענת ב"כ המאשימה, אמירתו של ג'אבר מאומתת באמצעות דבריו של ח'אדר בן דודו, שהיה עימו קודם לכן בכניסה לבית ברכבו של ג'אבר. אולם ח'אדר, אימת אך ורק את הפתיח לגרסתו של ג'אבר: רכב גולף אפור, אדם עם כובע וז'קט לבנים וסמל נייק על הכובע אך לא ידע לזהותו. ח'אדר לא ראה את הנאשם או מישהו אחר, צועד לכיוון השביל המוביל אל המספרה, שכן באותו זמן, הוא הלך לביתו להתלבש, החליף בגדים ולאחר כמה זמן מרגע שראה את הרכב הגולף (כחצי שעה - ארבעים דקות), נשמעו קולות שברי זכוכית וצעקות ומשטרה שהגיעה. נראה, כי בזמן זה, היה ג'אבר עדיין ברכבו, ולדבריו, באותו זמן פנה הנאשם לכיוון המספרה וחזר. מכאן, שלא קיים אימות וחיזוק ישיר, לאמירתו של ג'אבר, כי הנאשם פנה לשביל המספרה.

112. ב"כ המאשימה ביקש לתמוך את גרסת ג'אבר, גם בעדותה של רשא. כפי שניתן להתרשם ממנה, העדה ידעה להעיד על קולות הזכוכית ששמעה, מישהו שעמד וברח כשהחלה לצעוק **"לא הוא בהיר ולא הוא שחרחר, הוא בגובה של מטר שישים עד מטר שישים וחמש, הוא בגיל של בן עשרים ושתיים לעשרים וארבע עשרים וחמש. היה במכנס עד מתחת לברך קצר עד מתחת לברך, יש לו כיס, וחולצה בצבע לבן וכובע בצבע לבן (והיא סימנה ביד שלה כאילו כובע קסקט)"**, עם מכנסיים בצבע אופוויט וכובע לבן (עמ' 67 לפרוטוקול, ש' 26-23), **"לא רחב או שמן ולא רזה"** (עמ' 67).

68 לפרוטוקול, ש' 27). זאת בניגוד לאמרתו של ג'אבר שלא ידע להצביע על לבושו של הנאשם. גרסה זו של הלבוש, תואמת את גרסתו של ח'אדר (ז'קט לבן). בנוסף, גרסתה של רשא תומכת את אמרתו של ג'אבר, בנוגע לכובע הלבן אותו חבש הנאשם, כפי שתאר גם ח'אדר. וכן, בנוגע לתיאור של הגולף האפורה- כסופה. יחד עם זאת יוער, כי גרסתה של רשא אינה משתלבת עם עדותו של ג'אבר מבחינת לוח זמנים, זאת שכן לדברי ג'אבר, הנאשם נכנס לשביל המוביל לכיוון המספרה אך חזר לרכב שנסע מן המקום. זאת שעה, שהפיצוץ המעיד על ההצתה, נשמע רק לאחר כ-10 דקות. לעומת זאת, רשא העידה שלאחר שמיעת ניפוץ הזכוכיות ויציאתה למרפסת, ראתה דמות שעמדה ורק לאחר שצעקה לעברה, ברחה מן המקום וכן שמעה קול טריקת דלת של רכב, ממנה הסיקה שמדובר ברכב הגולף בו הבחינה נוסע מן המקום מיד לאחר מכן. מכאן, לאור פער הזמנים, העובדה שג'אבר תאר את הנאשם חוזר לרכב ונוסע מן המקום וכן לאור העבודה שאין זהות בין תיאור הדמות ע"י ג'אבר לבין תיאור ע"י רשא, אין לשלול אפשרות שמדובר בשני כלי רכב שונים ובאנשים שונים.

113. בסיכומן של הראיות שבפני, קיימת אמירתו של ג'אבר, עם חיזוק חלקי לחלק מאמירותיו מעדותו של ח'אדר, וחיזוק חלקי מעדותה של רשא. אף כי לא קיים חיזוק מלא בנוגע לאמירתו של ג'אבר להליכה של הנאשם, שזוהה ספציפית על ידו, בשביל המוביל אל המספרה, החיזוקים האמורים מחזקים את האמירה של ג'אבר בכלליותה. בנוסף, לא הוצג כל טעם מדוע יעליל ג'אבר על הנאשם. בנוסף, אני דוחה את טענת ההגנה, כי ביקש לרצות את השוטרים. אולם, גם קבלת גרסתו של ג'אבר במלואה בהסתמך על אותם חיזוקים, מאפשרת לי לקבוע את הממצא העובדתי הבא והוא, שהנאשם הוא שצעד בשביל אל המספרה במועד המתואר בכתב האישום. עם זאת, עם על פי אמירותיו של ג'אבר, רק כעבור עשר דקות, החלה השריפה במספרה. היינו, לא קיימת עדות של זיהוי ישיר של המצית, הנאשם בעצמו לא נצפה צועד בשביל עם חפץ חשוד כלשהו. מכאן, שאמרתו של ג'אבר כולה, עולה כדי ראיה נסיבתית אחת ויחידה במארג הראיות. יוער, כי אין חפיפה בין תיאורו של ג'אבר את אופן השתלשלות האירועים לבין התיאור המופיע בכתב האישום ובעיקר בלוח הזמנים של תיאור החלפת החולצות והכניסה לשביל.

114. השאלה המשפטית שיש להכריע בה כעת, היא האם קיימות בתיק די ראיות נסיבתיות, מהן הראיה אודות זיהויו של הנאשם בזירה על ידי ג'אבר הולך לכיוון המספרה, כדי להרשיעו בהצתה.

רבות נכתב על הסקת מסקנה מפלילה מראיות נסיבתיות. בין היתר, נקבע בפסיקה כדלקמן:

"הסקת המסקנה המפלילה מכלל הראיות הנסיבתיות היא תלת-שלבית (ע"פ 2799/98

סבאג' נ' מדינת ישראל, פד"י נג(3) 408 (1999):

בשלב הראשון - כל ראיה נבחנת כשלעצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא

עובדתי. לאחר שראיה עברה את מסננת הבדיקה ונמצאה כשרה להצטרף אל קהל

הראיות הכשרות האחרות, בית המשפט מסיק מסקנה הנובעת מהראיה שהוכחה...

בשלב השני - נבחנת מסכת הראיות כמכלול, עובדה מצטרפת לעובדה מכוח קישור

הגיוני, ועובדה מביאה למסקנה שבתורה מצטרפת לעובדה ולמסקנה נוספת כחוליות

בשרשרת...משקלן של הראיות הנסיבתיות אינו נבחן על פי משקלה של כל ראיה בפני

עצמה, אלא על פי משקלן הכולל כמארג...

בשלב השלישי - בית המשפט מסיק ממכלול הראיות את המסקנה המפלילה, מכוח הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר (ע"פ 2799/98 סבאג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3) 408 (1999)). על בית המשפט לבחון אם יש בכוחן המצטבר של הראיות הנסיבתיות כדי ליצור 'הנחה מפלילה' נגד המערער (ע"פ 9372/03 ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 754 (2004))...
לאחר השלב השלישי, בו נוצרה אותה 'הנחה מפלילה' עובר הנטל אל הנאשם להציע תרחיש חלופי שיש בו כדי לעורר ספק סביר בהנחה המפלילה (ע"פ 4117/06 מקייטן נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.2.2010) פסקה 17 והאסמכתאות שם). גם בנקודה זו נדרש בית המשפט למבחן השכל הישר וניסיון החיים על מנת לבחון אם ניתן להסיק מהראיות הנסיבתיות מסקנה שיכולה להתיישב גם עם חפותו של הנאשם, ובלבד "שההסתברות לאפשרות קיומה היא מהותית, ואינה זניחה או דמיונית" (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 28.5.07) בפסקה 6 לפסק-דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה). ודוק: התזה המוצעת על ידי הנאשם צריכה להקים ספק אמיתי שיעורר ספק סביר. לא סגי באפשרות תיאורטית ודחוקה שמעלה הנאשם, שהרי מידת ההוכחה הנדרשת בפלילי היא "מעבר לספק סביר" ולא של ודאות מוחלטת...הנאשם יורשע רק אם המסקנה המרשיעה הינה המסקנה ההגיונית היחידה". (הדגשות שלי א.כ.). (כב' השופט י' עמית, בע"פ 9038/08 נאשף נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 15/04/10)).

115. מכאן, שבשלב הראשון, נבחנו הראיות הנסיבתיות כשלעצמן. בענייננו, קיימת הראייה העיקרית והיא זיהויו של הנאשם בזירה על ידי ג'אבר. בהמשך לזאת, אני דוחה את טענת הנאשם כי לא היה בזירה, אלא בביתו עם חברו וויסאם. בעניין זה, ההגנה אף לא העידה מטעמה את וויסאם חברו של הנאשם, שיתמוך בגרסתו. בנוסף, לא התרשמתי ממהימנותו של הנאשם לאור הסבריו השונים כאמור - לגבי רכב הגולף, הנסיבות שהביאו לריב שפרץ כשהיה בדרכו למירי ויובל עימן קבע מראש ומספר האנשים עימם היה ברכב הגולף כשפרץ הריב.

116. יחד עם זאת, מלבד הימצאו של הנאשם בזירה בסמוך לפני אירוע ההצתה והליכה לכיוון המספרה, לא קיימות ראיות נסיבתיות נוספות הקושרות את הנאשם לאירוע. בנוסף, לנוכח אמרתיו של ג'אבר במשטרה, אותם בחרתי לאמץ, אל מול עדותה של רשא, עולה כי הנאשם חזר לרכב לאחר שהלך בשביל המוביל למספרה ונסע מן המקום. זאת שעה שהפיצוץ עליו העיד ג'אבר ארע רק 10 דקות לאחר מכן. אבהיר, שאף אם אקבל את הגרסה לפיה, הריב הקודם לאירוע הוא המניע להצתה, ואף אם מדובר באותו רכב גולף שבו היו ארבעה אנשים, שחנה לאחר מכן באזור המספרה, עדיין לא קיימת כל ראייה נוספת פורנזית או אחרת הקושרת את הנאשם להצתה. לא נמצאו טביעות אצבע או "טביעת" DNA של הנאשם על בקבוקי הפלסטיק שנטען כי שמשו להצתה וכן לא נמצאו שירי במזין על בגדיו או על נעליו. הנאשם אף לא נתפס עם בגדים הזוהים לבגדים שתוארו על ידי העדים השונים או עם כובע לבן וסמל נייק כפי שתואר. כמו כן, לא נתפס או נצפה עם פריט מחשיד, כגון בקבוק העשוי לשאת חומר דליק. גם יתר העדים שהעידה המאשימה, מתארים בעיקר את הריב הקודם לאירוע, ולא זיהו את

הנאשם אלא פרטי לבוש בלבד שכאמור, לא ניתן לקשור בהכרח לנאשם (ח'אדר, עאוני ורשא).
(בהקשר זה, ראו פסיקה בקשר להרשעה בעבירת הצתה בהתבסס על ראיות נסיבתיות - ע"פ
3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.1.2013)).

117. על כן, בהתאם לשלב השני לשלבים להסקת מסקנה מן הראיות הנסיבתיות, לא די במסכת הראיות שהובאה כמכלול כדי לקבוע את אשמו של הנאשם, ודי בכך שלא ניתן להסיק הנחה מפלילה, בהתאם לשלב השלישי הנדרש בפסיקה לבחינת ראיות נסיבתיות. על כך אוסיף, כי אף אם הייתה קיימת הנחה מפלילה, עדיין על בית המשפט לבחון תזות חלופיות, אף אם לא הוצעו על ידי ההגנה, על מנת ליצור ספק סביר.

ממכלול הראיות הנסיבתיות שהוצגו, כמנותח לעיל, לא ניתן לקבוע כמסקנה יחידה וחד משמעית כי הנאשם הוא זה שביצע את ההצתה ולא ניתן לשלול יותר מתרחיש אחד, לפיו אדם אחר שהגיע לזירה עם רכב דומה, הוא זה שביצע את ההצתה. בנוסף, לא ניתן לשלול אפשרות שאחד משלושת היושבים האחרים ברכב שבו נסע הנאשם, הוא זה שביצע את ההצתה.

ג - הטענה כי המספרה כלל לא הוצתה

118. בין טענות ההגנה, עלתה גם הטענה, כי אין ראיות המוכיחות כי המספרה הוצתה, ייתכן כי היא בכלל נשרפה והמאשימה לא הוכיחה את הקורפוס דליקטי. בין היתר, עלו הטענות כי היו בעיות בחשמל והמספרה נשרפה ושהיו הצתות נוספות באזור - דוגמת עדותו של עבד "אמרו לי שבאותו הערב פח אשפה ליד בית ספר של הכפר בית צפפה, בית ספר תיכון בית צפפה, היה שם הצתה של פח זבל, והיה גם שריפת קוצים ליד הבית קברות בבית צפפה ... שבאתי לכיוון המספרה ... אז ראיתי בדרך את הקוצים שליד הבית קברות נשרפים" (ת/31, עמ' 2, ש' 18-22) (הדגשות שלי מ.ה.).

119. עיון בחומר הראיות הביא אותי לכלל מסקנה, כי יש לדחות מכל וכל טענות אלו של ב"כ הנאשם. לפי דו"ח ביקור בזירת המספרה נמצאו שרידי בקבוקי פלסטיק (ת/5). בלוח צילומים מהזירה מיום 30.6.2012 צולמו "שרידי מיכלי פלסטיק שהותכו, חשודים שהכילו חומר דליק" (ת/6). בדו"ח תפיסת מוצגים מיום 30.6.2012 צוין: "...הבקבוקים הותכו ונראים כ- 2 יחידות... מיקום... כניסה למספרת סוהא..." (ת/7), הועברו לבדיקת המצאות שרידי חומר דליק (ת/8, ת/9). המוצגים התקבלו במעבדה לחקירת הצתות (ת/10).

גם בחוות דעת מומחה אהרון לוי, כי בבקבוק הפלסטיק המעוות "נמצאו שרידי בנזין" (ת/34). לא הובאו בחומר הראיות, כל עדויות לבעיות חשמל במספרה. לכך אוסיף, כי ייתכן, לאור עדותה של רשא, כי ראתה שברי זכוכית מהמרפסת: "זה שברי זכוכית של בקבוק והחנויות אצלנו אין חלון ראווה הכול אצלנו מברזל" (עמ' 70 לפרוטוקול, ש' 3-4) (הדגשות שלי-מ.ה.), כי אכן נזרק בקבוק שביר כלשהו, אולם שברי הזכוכית לא נאספו.

ד - התנהלות החקירה המשטרתית, מחדלים בה והשפעתם על התוצאה

120. כאמור, ב"כ הנאשם הצביע על מספר פגמים וכשלים בהתנהלות החקירה, מהם גם מחדלים. מצאתי להתייחס לאלו בסיום הדברים, ואתייחס גם להשפעתם על התוצאה.

שלילת זכות השתיקה והזכות להיוועץ בעורך דין

121. לטענת ההגנה, נשללו מהנאשם זכות השתיקה והזכות להיוועצות. מהודעות הנאשם (ת/1) ומעיון תמלול חקירתו של הנאשם (ת/1א), עולה כי החוקרים הסבירו לו את החשדות, התעניינו אם צם ואם אכל, הסבירו לו את זכויותיו ביניהן זכות היוועצות (ת/1א, ש' 31-18). גם במהלך החקירה, התעניינו אם הוא רעב, והוא ביקש לאכול ולעשן סיגריה. בהמשך אמרו כי "יארגנו לו סיגריה" וידאגו לו לאכול (ת/1א, עמ' 94). עם זאת, אכן נאמרו מספר אמירות, אשר לטענת ההגנה עולות כדי שלילת זכות השתיקה. בין היתר:

"מה שאתה לא מבין תגיד לי "פיני אני לא מבין", תגיד לי אני עוצר, ואז ח'אלד יתרגם לנו, בסדר? אתה, כמו שאני אמרתי אתה חשוד בהצתה ואתה יכול להיוועץ בעורך דין, בסדר? אבל מה שאני שואל אותך אתה צריך לענות לי, בסדר? זה לטובתך," (ת/1א, עמ' 4, ש' 31-26).
"בוא, בוא נעשה הסכם, אני לא משקר לך ואתה לא משקר לי, איך?" (ת/1א, עמ' 23, ש' 26-27).
"אני רוצה שאתה תגיד לי, שזה יבוא ממך, כשאנחנו נבוא לבית משפט יראה השופט "ואללה הבנאדם סיפר, הוא שיתף פעולה עם המשטרה, לא בא וערבב את המשטרה, הוא בא סיפר ואמר... ושאפשר לתקן"..." (ת/1א, עמ' 41, ש' 28-24).
"ואתה יודע שאם אתה לא מדבר בחקירה אז זה לא טוב בשבילך, נכון?" (ת/1א, עמ' 50, ש' 36-35). החוקרים שבו והטיחו בו, ש"אם הוא גבר", שיספר את האמת, שלא יהיה "פחדן" (ת/1א, עמ' 88) (הדגשות שלי-מ.ה.).
"אם אני מכניס אותך לכלא... אז אני לא הרווחתי בתיק הזה שום דבר", "אתה תצא מהכלא ואתה תחזור שוב פעם לעשות בעיות, אבל לא, זאת לא המטרה, המטרה היא שאתה תגמור עם התיק הזה בצורה יפה, תגיד ואללה עשיתי טעות, ואתה תגיד לא יודעה מה. אני רוצה לשמוע את הסיפור הזה ממך" (ת/1א, עמ' 95, ש' 22-13).

122. עיון בתמלול חקירותיו של הנאשם, הביא אותי לכלל מסקנה, כי לא הייתה פגיעה בזכות השתיקה של הנאשם וגם לא בזכות ההיוועצות בעורך דין. הנאשם בעצמו טען, כי היה בהרבה חקירות במשטרה. זכות ההיוועצות וזכות השתיקה הוסברו לנאשם ונמסרו לו בטרם נחקר. גם בהודעתו במשטרה של הנאשם (ת/4) - לשאלת החוקר האם סנגורו עדכן אותו כי זוהה במסדר זיהוי כמי שהיה מעורב בהצתה, השיב הנאשם כי הוא שומר על זכות השתיקה, וטען כי הוא כבר אמר את מה שיש לו והוא לא יודע איך זיהו אותו.

התנהלות החקירה

123. טענה נוספת שהעלתה ההגנה, היא שהנאשם נחקר באופן אלים מילולית, תוך צעקות וזלזול ותחת לחץ של מספר רב של חוקרים. אני דוחה מכל וכל טענה זו. לא התרשמתי כי אופי החקירה חרג מגבולות הסביר. לא הופעל כל לחץ פיזי או נפשי על הנאשם. גם הרמת הקול והצעקות, לא הצביעו על חריגה שפגעה בזכויותיו של הנאשם כנחקר.

עם זאת, אכן נאמרו מספר אמירות שלא בהכרח היו חיוניות לצורך ניהול החקירה. כך למשל, "**...אין בעיה, אין בעיה ... אם אתה גבר ואתה רוצה להשאיר את אימא שלך לבד בבית, ואין מי שיפרנס אותה, ... ואחותך הקטנה מסתובבת ברחובות אולי... אולי מסתובבת ברחובות... אין... אין מי שישמור עליה... אין מי שישגיח עליה... אח שלה הגדול... יושב בבית מעצר... הוא לא שומר על אחותו שאולי תסתובב ברחובות... כל מני עבריינים שומרים עליה... כל מיני מניאקים...**" (נ/22, עמ' 15-16, ש' 11-17 בהתאמה).

עם זאת, יצוין כי חקירה משטרתית איננה בגדר "טיול של אחר הצהריים" וכל חקירה מסוג זה מעמידה את הנחקר בפני לחץ נפשי. יתר על כן, חדר החקירות אינו משמש כחוג לנימוסין והליכות ועל אף שאין להתיר פגיעה בלתי מידתית בכבודו של הנחקר, לעיתים הדינמיקה של החקירה מובילה לשימוש בשפה לא נקייה. שימוש שאין לעודד אותו, אך לא תמיד ניתן למנעו. יחד עם זאת, על הנאשם מוטל הנטל לשכנע כי שימוש באמירות מן הסוג הנדון הביאו לשלילת רצונו הטוב והחופשי. בנסיבות ענייננו, הנאשם כלל לא הושפע מהשפה בה השתמשו החוקרים, כולל הציטוט שהובא לעיל, לא הודה בעבירה שיוחסה לו ונשמע נינוח ובוטח בגרסתו כפי שעולה גם מהקלטת החקירה והתמלול.

הצגת ראיות שקריות לנחקרים - תחבולה נפסדת או נסבלת?

124. לטענת ההגנה, החוקרים הציגו לנאשם ראיות שקריות במהלך חקירתו. בין היתר, רמזו החוקרים לנאשם כי נמצאו טביעות אצבע שלו, הקושרות אותו לאירוע וטענו כי אנשים רבים ראו אותו בזירה והפלילו אותו. עוד לטענת ההגנה, הציגו לנאשם את הטענה כי לאביו הוצעה עאטווה בקשר למעשיו אף שדובר בעאטווה בהקשר למקרה אחר.

125. לטענת החוקר בחקירתו השנייה של הנאשם, כי פנו לאביו שישלם כסף בסולחה, כי הוא שרף את המספרה השיב: "**אני לא שרפתי ואף אחד לא בא לאבא שלי**" (ת/2, ש' 69). לטענת החוקר כי אביו סיפר שפנו אליו, השיב שאולי בגלל הריב, ביקשו לעשות סולחה. עם זאת, עיון בהודעת אביו של הנאשם במשטרה, מעלה כי האב העיד: "**הגיעו אלי שלושה בחורים שרוצו לעשות עטווה ואמרו לי כי הבן שלך אחמד עשה בלגן וזרק בקבוק תבעירה לעבר מספירה בבית צפפה אני ישר אמרתי להם כי הבן שלי עושה דברים כאלו בכלל, ואז הם אמרו שאם לא תשלם עטווה אנחנו הולכים למשטרה... אמרתי להם תלכו למשטרה...**" (ת/23, ש' 32-34). בהמשך אישר כי שילם עאטווה בהקשר אחר, על בנו הנאשם ועל ממדוח, על זה שתקפו שלושה אנשים.

126. היינו, הנאשם לא הוטעה, ואביו של הנאשם אכן סיפר על "עאטווה" שביקשו לעשות עימו, בהקשר להאשמת הנאשם - בנו, בהצתה, ואין מדובר בטענה שקרית שהטיחו בו החוקרים כלל וכלל. לפיכך, מן הראוי שטענה כזו לא תיטען על ידי ההגנה. בנוסף, מחומר הראיות עולה, כי אכן החוקרים הטיחו בנאשם שמספר אנשים סיפרו למשטרה על מה שהיה באירוע: **"כי אני יודע מה היה שמה, לא בנאדם ולא שניים ולא שלושה, היו אצלנו אנשים במשטרה וסיפרו, סיפרו את הכל, ואתה יודע בעצמך"** (ת/א, עמ' 41, ש' 20-22). אינני סבור כי אמירה זו חורגת מאמצעים חקירתיים מקובלים שלעיתים משתמשים בהם לצורך הפעלת לחץ על הנחקר ועל פי הפסיקה אין המדובר באמצעי פסול שיש בו כדי לפגום בחופש הבחירה של הנחקר.

127. עוד עולה מחקירת הנאשם כי החוקרים טענו בפניו בלשון מרומזת שנמצאו טביעות אצבע שלו במספרה. **"אני מנסה להבין תביעות [צ"ל: "טביעות"] אצבע שלך איך יכול להגיע לשם ... אולי הסתפרת ? בטוח לא ?"** (נ/22, עמ' 96, ש' 14-15). זאת על אף שלא נמצאו טביעות אצבע הקושרות את הנאשם לזירה. בחקירתו של רגב, לטענת ב"כ הנאשם בעניין זה השיב רגב: **"יכול להיות, אני לא זוכר מה אבל זה דברים שיכולים להיות"** (עמ' 133 לפרוטוקול, ש' 12).

128. קצין החקירות רגב הגיב בעדותו, לטענות שהתייחסו להטחת טענות בפני הנאשם לגבי קיומן של טביעות אצבע, עדים מזהים וצילומים ממצלמות בזירה: **"אין עדים שמזהים? זה לא נכון?"**, **"למה לא? אחמד, מחמוד ג'אבר לא היה עד?"**, **"מה שאני אומר לו מה רואים ומה לא רואים הוא לא צריך לדעת מה הקלפים שיש לו. הרבה פעמים שאנחנו אומרים בחקירה לבן אדם שהוא מתועד מצלמה ולפעמים מראים לו רק את הפתיח של המצלמה שיראה שרואים את הרחוב, הוא פתאום אומר וואלה, אתם צודקים הייתי וזה ואני מצטער ועשיתי. זה לפעמים זה טכניקות חקירה, אסטרטגית חקירה, והיו מצלמות והיו עדים מזהים וטביעות אצבע אני לא זוכר מה נאמר או מה הממצאי מז"פ אבל יכול להיות שגם היו טביעות אצבע רק לא שלו, אם... שלו אז בכלל היה טוב"** (עמ' 134 לפרוטוקול, ש' 5,9,13-20).

129. גם בקשר לחקירתו של ממדוח, אישר השוטר שחר את המזכר (נ/18) לפיו, ניסו לביים שיחזור של האירוע שבו הנאשם הודה כביכול במיוחס לו ולהטיח זאת בממדוח, אף שלא היה שיחזור באמת. הוא טען כי הדבר תקין והמזכר אינו שיקרי, אלא תיעוד של פעולה שביצעו, שלא נעשה בו שימוש. שחר שב וטען כי אין בעיה ופסול בעובדה שהטיחו בפני ממדוח, כאילו הנאשם הודה בחקירתו במעורבותו בהצתה.

130. השוטר אדם נשאל בחקירתו הנגדית, על סמך מה טען בפני ג'יהאד עוידה בחקירתו, כי ראו אותו בזירה, ומי ראה אותו, והשיב: **"כידוע לך בחקירת משטרה על החוקר, החוקר לא חייב תמיד להגיד את האמת. יכול להשתמש בתרגילי חקירה ואף לסלף את האמת..."**, **"אני יכול להגיד לך עוד פעם כמו שאמרתי. חוקר בחקירה לא חייב להגיד את האמת"** (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 11-12,24-25).

131. את ההבחנה בין תחבולה משטרית נסבלת לנפסדת, סיכם בית המשפט העליון בע"פ 8702/12 זאוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.7.2013) (להלן: "פרשת זאוני"):

"נקודת המוצא היא שלרשות החוקרת מוקנית סמכות לנקוט בתחבולות חקירה ובתנאי שיהיו אלה תחבולות חקירה הוגנות וסבירות [ראו למשל: יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 68 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009)]. בית משפט זה קבע עוד לפני עשרות שנים כי נקיטת תחבולות חקירה היא אמצעי הכרחי לשם ניהול חקירה אפקטיבית: "... עלינו להתחשב בקשיים שהמשטרה נתקלת בהם במלחמתה בפשע... אין אני אומר שבמלחמה זו כל האמצעים כשרים, אך אין אני גם מוכן להיתמם ולדרוש מן החוקרים שלא ישאלו שאלות מכשילות או שלא ישתמשו במה שנקרא 'תחבולות'. חקירתו של פושע אינה משא-ומתן בין שני סוחרים שלווים והגונים המנהלים את עסקם על בסיס אמון הדדי מירבי. במשא-ומתן כזה הייתי דורש מן הסוחר שלא ישאיר את בעל שיחו בספק על כך, שלא נמצאו טביעות אצבע על השיקים או, אם נמצאו, שאינם שלו. מחוקר משטרה המשתדל לדובב חשוד (וכאן מותר לי להזכיר שעברו של החשוד ידוע לחוקר), אין אני דורש 'הגינות' כזאת. זכותו של חשוד היא לשתוק ולא ל'הישבר'; זכותו וחובתו של חוקר להשתמש באמצעים סבירים כדי להשיג מהנחקר ידיעה" [דברי השופט א' ויתקון בע"פ 216/74 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(1) 340, 352 (1974)].

תחבולת חקירה מאופיינת מטבעה במידה מסוימת של מרמה ומשכך אינה מתיישבת בהכרח עם נורמות של הגינות בהן מחויבת הרשות החוקרת כנאמן הציבור וכרשות שלטונית. ודוק, במרוצת השנים התפתחה ההבחנה בין תרגילי חקירה נסבלים לבין תרגילי חקירה נפסדים (ראו למשל: קדמי, בעמ' 62-63, 68, 73). כיצד נבחין בין תחבולה נסבלת לבין תחבולה נפסדת? המבחן שנקבע בפסיקה הוא מבחן הסבירות. השופט (כתוארו אז) א' מצא הדגיש כי: "חוקרי המשטרה רשאים, ולעתים אף חייבים, להשתמש בתחבולות; אך על האמצעים שהם נוקטים להיות סבירים. מה גדרה של סבירות זו? דומה שאת גבול ההיתר תוחמים שני סייגים עיקריים: האחד, שאין להשתמש בתחבולה המפרה את זכות החשוד להימנע מהפללה עצמית; והשני, שאין לנקוט אמצעי חקירה שהשימוש בהם פוגע בשורת עשיית הצדק. את גבולותיהם של סייגים אלה יש להציב תוך התחשבות בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון" [ע"פ 2831/95 אלבה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 221, 291 (1996)]. במקרים בהם השמיטה המרמה שבתחבולת החקירה את הבסיס מתחת ליכולתו של הנחקר לעמוד על זכות השתיקה שלו, הרי שזו תחבולה נפסדת (ראו: קדמי, בעמ' 74). משכך אסור למשטרה לנקוט בתחבולת חקירה שיש בה כדי לשבור את אוטונומיית הרצון החופשי של הנחקר. על מנת להגן על הרצון החופשי של הנחקר הוטל איסור חד משמעי על שימוש באלימות והשמעת איומים לנקיטה באלימות או הפעלת לחץ מסוג אחר שיש בו כדי לשלול את הרצון החופשי" (הדגשות שלי מ.ה.).

132. הטחת טענה כלפי הנאשם לפיה נמצאו טביעות אצבע שלו בזירה, על אף שלא אלה פני הדברים לאשורם, התרגיל החקירתי שנעשה לנחקר ממדוח כאילו הנאשם שיחזר את אירוע ההצתה והטענה כלפי ג'יהאד, כי נראה בזירה, הן תחבולות שהשימוש בחלקן עשוי היה להיחשב בנסיבות אחרות, כגבולי ואף כנפסד. יחד עם זאת, על פי מבחני הלכת זאוי, ניתן לקבוע, כי בנסיבות העניין, התחבולות לא פגעו בזכות החשודים להימנע מהפללה עצמית. בנוסף, לטעמי, אותן תחבולות לא פגעו בשורת עשיית הצדק, ולא היה בהן כדי לפגוע באוטונומיית הרצון החופשי של הנחקרים. זאת ועוד, בנסיבות העניין, לא נראה לי כי האופן שבו נעשה השימוש באותן תחבולות בענייננו, עומד ברף הקיצוני של חוסר הגינות, המצדיק את "הענשת" המשטרה לצורכי חינוך והרתעה, גם במצבים שבהם התחבולה לא הביאה להודאה של הנאשם.

מחדלים בנוגע לצילומי מצלמות האבטחה שהיו באזור הזירה

133. אין מחלוקת, כי באזור הזירה, בחנות לחומרי בניין הסמוכה לאירוע היו מצלמות, שיכלו לשפוך אור על הפרשה (נ/14 - מזכר של רגב מיום 2.7.2012). עם זאת, נטען כי לא פעלו בזמן האירוע. עוד נטען, כי קיימות מצלמות נוספות בעסק של מחזור בקבוקים (נ/13 - מזכר של אסף דהן מיום 2.7.2012). יתרה מכך, בהמשך הוצאה בקשה להוצאת צו חיפוש (נ/12א), ואף הוצא צו חיפוש בהחלטת כב' השופטת מלכה אביב מבית משפט השלום בירושלים (נ/12). עם זאת, לא נתפסו הצילומים, ואין כל תיעוד המסביר זאת.

בהקשר למצלמות האבטחה שהיו בזירה, קיימים שני מחדלים. הראשון, העובדה שהוצא צו לתפיסת מצלמות האבטחה, שעל פי החומר המתועד לא מומש. בנוסף, לא הובא כל הסבר מתועד מדוע לא נתפסו המצלמות ולא מומש הצו. המחדל השני והעיקרי בעיניי נעוץ בדבריו של קצין החקירות רגב בעדותו, העומדים לכאורה בסתירה לתיעוד לפי המצלמות לא נתפסו ולא נבדקו. לדבריו, הצילומים התקבלו, הוא צפה בהם ואף ידע למסור פרטים על תוכנם. אף על פי כן, לא ידע להסביר מדוע לא נתפסו ולהיכן נעלמו. המחדל הראשון, של אי תפיסת המצלמות, כשהוא עומד לעצמו, הוא אכן בגדר מחדל חקירתי. אולם לעיתים, כשניתן לו הסבר המניח את הדעת, המשקל שניתן לייחס לו לא יהיה מכריע. לעומת זאת, המחדל השני, הוא משמעותי הרבה יותר ומעורר אי נוחות רבה, בלשון המעטה.

134. בהקשר לאותו מחדל, העיד קצין החקירות רגב כי אינו זוכר שהוצא צו בנוגע למצלמות האבטחה. אף על פי כן, לדבריו הוא צפה בצילומים, אך לא ידע להסביר מה עלה בגורלם: **"אני זוכר לא במדויק. אני זוכר שהיו מצלמות של בית העסק או של הדייר מלמעלה. שהיה לנו קושי בהתחלה לקבל אותם אבל בסוף קיבלנו אותם. שבו רואים את החזית של המספרה שזה לא מקום ההגעה של המצית, של לכאורה הנאשם כי הוא הגיע מהצד. המצלמה לא מכסה את הצד הזה. ומה שרואים זה בעצם את רגע הניפוץ, ההצתה לפי מיטב זכרוני"** (עמ' 122-123 לפרוטוקול, ש' 28-2), **"רואים גם מהצד מרחוק, כאילו המצלמה היא מצלמת כאילו את החזית של המספרה ואת הכביש, אז רואים גם אחר כך רכב כאילו שנוסע במהירות, כאילו רכב שנמלט מהזירה"** (עמ' 123 לפרוטוקול, ש' 4-6).

135. על מחדלי חקירה נכתב רבות. כך למשל, נפסק בע"פ 557/06 **עלאק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנו, 11.4.2007):

"...כידוע, מחדלי חקירה אינם מובילים בכל מקרה לזיכוי של נאשם (פרשת בשירוב הנ"ל; ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ישראל, לא פורסם; ע"פ 3214/06 פינר נ' מדינת ישראל, טרם פורסם). כאשר נטענת מפיו של נאשם טענה בדבר מחדלים מעין אלה, מוטל על בית-המשפט לשאול את עצמו אם המחדלים הם כה חמורים ויורדים לשורשו של עניין, עד כי קם חשש שהנאשם יתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו, והגנתו תימצא חסרה ומקופחת (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, לא פורסם. להלן: פרשת אלחורטי; ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, לא פורסם; בן סימון הנ"ל). משקלו והשפעתו של המחדל החקירתי נבחנים לא רק בהתייחס למחדל החקירתי כשהוא לעצמו, אלא תוך שקלולו לאור מכלול הראיות שהונחו בפני בית-המשפט. העדר ראיה שמקורה בחקירת משטרה, יזקף לחובתה של התביעה בעת שקילת מכלול ראיותיה, ויכול הוא לסייע לנאשם כשבית-המשפט ישקול אם טענותיו מקימות ספק סביר (פרשת אלחורטי הנ"ל; ע"פ 5152/04 אגרונוב נ' מדינת ישראל, לא פורסם; ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל, לא פורסם) (הדגשות שלי מ.ה.)."

136. עיון בפסיקה מביא למסקנה חד משמעית, כי המחדל החקירתי בענייננו, חמור הוא. מדובר בראייה שלכאורה הייתה ברשות המשטרה, היה בה באופן פוטנציאלי לסייע להגנה, העתקה לא נמסר להגנה והיא אבדה, ללא כל הסבר סביר. הפסיקה כבר הבחינה בין מקרה בו נגרם נזק ראייתי, כיוון שלא פותחו כיווני חקירה כאלו או אחרים, לבין נזק ראייתי, ביחס לראייה שכבר הוגשה לבית המשפט (ראו: ע"פ 2869/09 **זינאתי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנו, 9.11.2011). אומנם בענייננו הצילומים לא הוגשו לבית המשפט, אך נראה כי הנזק הנדון קרוב יותר במהותו, על דרך ההיקש, לנזק ראייתי מהסוג השני.

137. יש לזכור, כי המדובר בתיק המבוסס כולו על ראיות נסיבתיות, שבו יריעת המחלוקת בין הצדדים היא רחבה ביותר. במקרה כזה, חיוניותה של הראייה שנתפסה אך אבדה, כתוצאה ממחדל של המאשימה, להגנת הנאשם, עשויה להיות גבוהה והדבר עשוי אף להוביל, במקרים המתאימים, לזיכוי מחמת הגנה מן הצדק (ראו החלטה מיום 26.7.2012 בת"פ 37260-08-11 **מדינת ישראל נ' סגל** (פורסם בנו, פסקאות 14-16).

אומנם, במקרה הנדון קיים ממילא ספק בנוגע לאשמתו של הנאשם בהתבסס על חומר הראיות הנסיבתי בתיק, גם ללא צורך להידרש לשאלה אם די באותו מחדל כדי להביא לזיכוי, אף כי אותו מחדל מעצים בבירור את הספק הקיים ממילא. ייתכן מאוד, שבנסיבות דומות, בתיק אחר, היה די במחדל מעין זה, לכשעצמו, כדי להוביל לזיכוי של הנאשם (ראו דברים שנאמרו על ידי, בהקשר להיעלמותו של תיעוד מצולם של זירת העבירה שהיה בידי המשטרה ואבד מסיבה לא ברורה, בהכרעת הדין בת"פ 21521-03-12 **מדינת ישראל נ' ארנסט** (פורסם

בנוב, 26.2.2014)).

אי עריכת מסדר זיהוי חי

138. אכן, לג'אבר נערך מסדר זיהוי בתמונות ולא חי. זאת, כאשר ידוע שהאחרון עדיף על הראשון. בנוסף, לא הוסבר כל הסבר מדוע לא נערך מסדר זיהוי חי. גם קצין החקירות רגב לא ידע להסביר מה הסיבה לכך (עמ' 130 לפרוטוקול, ש' 22-27). לאור התוצאה אליה הגעתי לא נדרשת הכרעה בסוגיה זו, אולם אעיר, כי ראוי שבתיק החקירה ימצא הסבר לעריכת מסדר זיהוי בתמונות, חלף מסדר זיהוי חי, דבר שלא נעשה בענייננו.

אי חקירת סוזי מסרי

139. מחדל נוסף עליו הצביעה ההגנה, הוא בכך שסוזי לא נחקרה. לשאלת ב"כ הנאשם מדוע לא חקרו את סוזי, שבהודעתה למשטרה טענה כי הולכים בין היתר לשרוף ג'יפים ואת המספרה, ידעה כי ההצתה עתידה לקרות, השיב רגב כי אינו זוכר מה היה חלקה באירוע, והוסיף: "**... אמרתי לך התמונה הייתה ברורה כי היה את האירוע המקדים והיו איומים שמה שהאיומים תועדו ונחקרו העדים**" (עמ' 132 לפרוטוקול, ש' 20-21), לשאלת ב"כ הנאשם האם לא לקח בחשבון כקצין חקירות, כי ניסו לטפול אשמה על הנאשם, השיב רגב: "**ממש לא, כשלצד זה מצטבר לך עד מזהה ולצד זה מצטבר לך עוד עדויות, יש לך פה מניעה, יש לך פה עד מזהה, אקדח מעשן, הכל. אז מה, מה אני צריך כמו תמנון להתפרש שאני יודע את הכיוון שאני**", (עמ' 132 לפרוטוקול, ש' 25-27).

140. אכן ראוי היה לחקור את סוזי מסרי, שהובילה מלכתחילה את המשטרה למקום הזירה, ומסרה מידע לא מבוטל באשר "עתיד לקרות". עם זאת, כידוע, על המשטרה להביא את ה"ראיה המספקת" ולא ה"מקסימאלית" (ראו: ע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב, 20.8.2013)). לכן, בניגוד למחדל בקשר לצילומי מצלמות האבטחה, אין במחדל זה לכשעצמו, כדי לפגוע ולקפח את הגנת הנאשם.

סוף דבר

141. סיכומם של דברים, אף שקיימת מסכת ראיות נסיבתית המעוררת חשד כבד בנוגע לחלקו של הנאשם באירוע, אין די בה כדי להביא להרשעתו בעבירה שיוחסה לו מעבר לספק סביר, כנדרש בהליך פלילי. לכך מתווסף גם המחדל החקירתי הנוגע לאובדן הבלתי מוסבר של צילומי מצלמות האבטחה שיש בו כדי להעצים את הספק. לאור האמור, אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מעבירת ההצתה שיוחסה לו בכתב האישום.

142. **המזכירות** תשלח עותק מנימוקי הכרעת הדין לב"כ הצדדים.

ניתנו היום, כ"ט אייר תשע"ד, 29 מאי 2014, בהעדר הצדדים.